

Eva Pospíšilová
Klára Pospíšilová

KLUKO VINA

Host

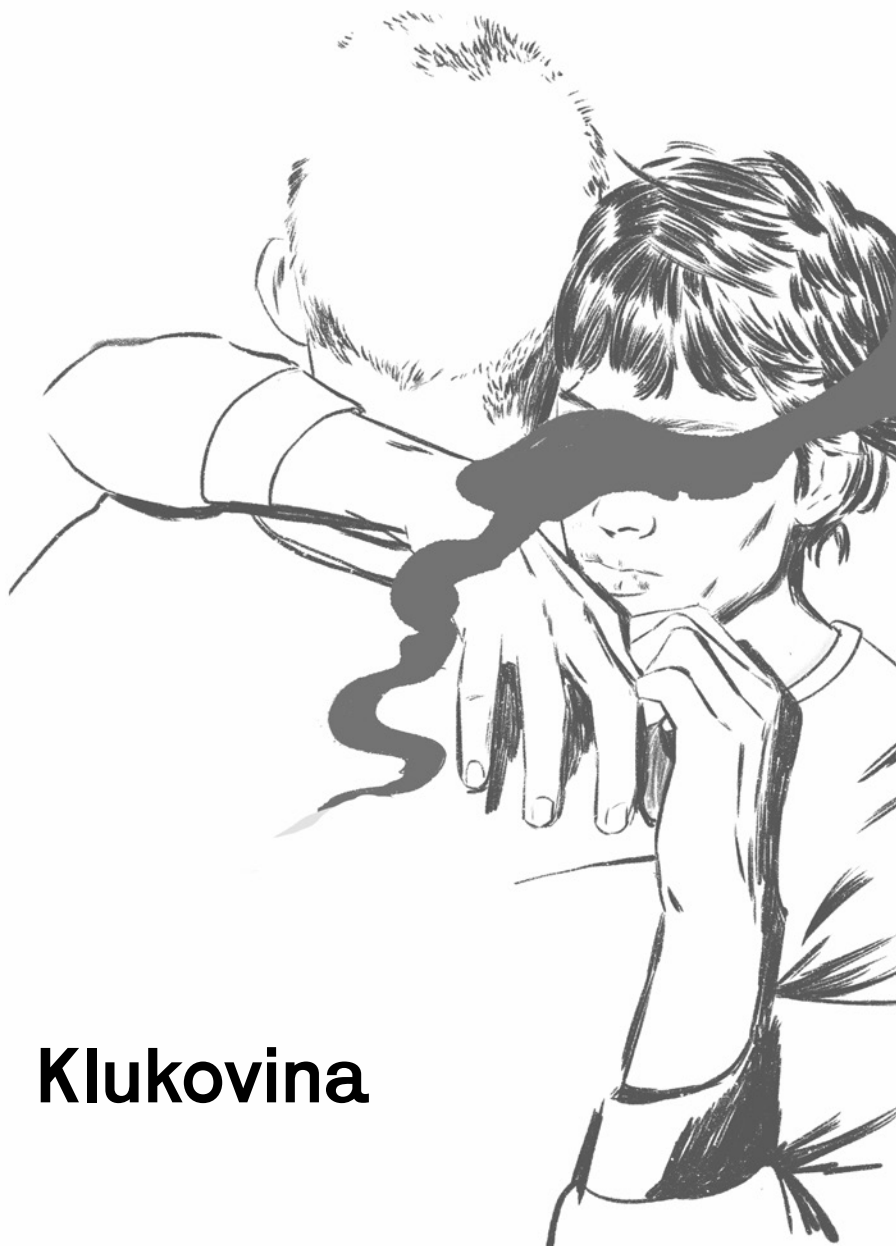
CELÝ PŘÍBĚH ZNÁME JEN MY DVA.

Eva Pospíšilová
Klára Pospíšilová

Klukovina

**Eva Pospíšilová
Klára Pospíšilová**

**Brno
2025**

Klukovina

Trigger warnings:

**šikana, ublížení na zdraví,
nátlak, explicitní scény**

© Eva Pospíšilová, Klára Pospíšilová, 2025

Cover illustration © Dana Lédl / Myokard, 2025

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2025

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2840-0 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2839-4 (PDF)

ISBN 978-80-275-2841-7 (MobiPocket)

Pro ty tvoje krásný oči.

1 Michael

Takhle brzy ráno už je trochu chladno.

Michael otevře garáž, urovná popruhy batohu a dopne si černou bundu až ke krku. Pořádně drahý bomber, který koupil na začátku léta v jednom obchodě na netu. Sluší mu, samozřejmě, ale Michael je prostě ten typ, kterému sluší úplně všechno.

V garáži stojí Porsche Taycan a taky sportovní motorka Kawasaki Ninja laděná do zeleno-černých barev. Michael ji vyveze ven a vrátí se pro helmu. Rukávem očistí malou šmouhu a ujistí se, že má u sebe všechno, hlavně mobil a peněženku. Pohladí řídítka, nastartuje a vyjede po příjezdové cestě na silnici. Vezme to první odbočkou ven z města.

Zatím není skoro žádný provoz, většina lidí ještě spí. První školní den je z principu k ničemu a málokdo se někam žene.

Silnice vede do kopců a po několika prudších zatáčkách se stáčí kolem polí a luk, kde to všelijak bzučí a štěbetá. Ne že by Michael něco z toho slyšel. Slyší jen motorku, má jí plnou hlavu prakticky od chvíle, kdy ji od rodičů dostal.

Na rovné asfaltce to pořádně rozjede a cítí, jak se do něj opírá vítr. Připadá si zatraceně dobře. Unaveně, ale dobře. V noci toho moc nenaspal. Sledoval stand-up Rickyho Gervaise a smál se, když Ricky sám sebe přirovnával k šimpanzovi. Taky sjel pár dílů nějakého sitcomu (náhodný výběr na Netflixu), poslouchal hudbu, a dokonce hrál se Zachem online hru, ve které společně okrádali trpaslíky o valouny zlata, což bylo dobře stupidní a rozhodně u toho nemusel namáhat mozek.

Poslední den prázdnin a on na rozdíl od spousty ostatních nezapil jejich konec.

Během cesty nikoho nepotká, jenom několik aut směřujících k městu, a zhruba na patnáctém kilometru odbočí u cedule,

která navádí k jedné z vyhlídek. Zastaví nedaleko dřevěného zábradlí, sundá helmu a prohrábne si vlasy. Odtud má celé město jako na dlani, všechny budovy a ulice, kterými dennodenně projíždí.

Užívá si výhled a nic ho netrápí.

Po chvíli zívne a z kapsy vytáhne mobil, aby zkontroloval sociální síť. Ne že by na ně byl kdovíjak fixovaný, ale Instagram má, občas přidá nějakou fotku ze svých cest, jiného města, restaurace... Sám sebe skoro nikdy nefotí.

Teď zvěční kýčovitý východ slunce nad městem, nebe zbarvené do růžova a fotku nahraje pod hashtagy #rano #vbarvach. Váhá, co dalšího k tomu napsat, a nakonec se spokojí se smajlíkem, který vyplazuje jazyk. Filtr nepoužije, nejnovější iPhone fotí sám o sobě víc než dobře.

Srdíčka a komentáře se začnou objevovat během vteřiny, a tak vypne data a chce schovat mobil do kapsy, když mu přijde esemeska od Rogera. *Stavíš se pro mě?*

Michael ho naposledy viděl asi před třemi dny, když spolu popíjeli v zahradním altánu. Máma měla zrovna noční, takže nehrozilo, že by proti tomu něco namítala. A Michael se smál a smál a smál. Skoro každé kravině, kterou Roger řekl.

I tak ale odepíše: Ne. 😊

Nasadí si helmu, nastartuje a rozjede se pryč. Dál od města, protože má ještě relativně dost času. Zrychlí a při tom cítí, jak se do něj opírá vítr. Na chvíli zalituje, že si nevzal speciální bundu na motorku, ale jemu lítost nikdy nevydrží dlouho.

✱

Azylový dům je omšelá budova s modrou omítkou. Michael nechá motorku co nejbliž u dveří, aby na ni viděl, a chvíli přemýšlí, jestli mu ji na takovém místě někdo nešlohne. Nakonec ale nemá na výběr, pokud ji nechce vzít přímo dovnitř. Což by se trenérovi asi moc nezamlouvalo. Ostatně, jemu se nezamlouvá víc věcí.

„Jdeš pozdě. Sraz byl před půl hodinou.“

„Byl provoz.“

„To sis udělal zajížděku přes sousední stát, nebo si myslíš, že jsem úplně blbej?“ Trenér si cloní oči před sluncem a volnou rukou doluje z kapsy zmuchlanou krabičku cigaret. Je to menší, trochu zkostnatělý chlápek, který vypadá, jako kdyby trpěl podvýživou. Navíc se mu třesou ruce. Ale zdání klame. Michael moc dobře ví, že kdyby trenér chtěl, klidně by si hodil přes rameno stokilového hráče a dal s ním touchdown.

„Tak promiňte.“

„Jdi. Vem si to na starost. A žádný dohadování se Seinfeldem. Ten ať se stará o svoje hráče. Stačí, že vás mám dneska na krku všechny.“ Jeho nálada se přes léto očividně ani trochu nezlepšila, nenašel si žádný nový koníček, do kterého by vložil energii. Změnil snad jediné značku cigaret.

Michael přikývne, jako že to bere na vědomí (instrukce, ne změnu tabáku), a rozejde se dovnitř. Není tam žádná chodba, jenom něco jako malá předsíň s prázdnými odřenými botníky a starým věšákem. A hned za ní se nachází podlouhlá místnost, která rozlohou připomíná školní tělocvičnu. Podle bílých pultů nejspíš jídelna.

Na stolech se kupí nejrůznější věci: sprchové gely, hygienické pomůcky pro ženy, dětské pleny, ale taky obyčejné čaje, krabice sušenek a mletá káva. U stolů postávají kluci, jednak Michaelovi spoluhráči z amerického fotbalu, jednak basketbalisté. Většina z nich na sobě má sportovní bundy, ale jediné, co je na první pohled doopravdy spojuje, jsou otrávené výrazy.

Někteří na Michaela jen kývnou a někteří si s ním rovnou ťuknou pěstí.

Roger sedí skoro úplně vzadu vedle hromady velkých plyšových medvědů, jednoho z nich má za hlavou a klidně podřimuje. Trhne sebou, když mu Michael kopne do židle. „Sakra!“ Pak se ale usměje. „Michaele!“ A zvažní. „Ses na mě ráno pěkně vysral.“

„Jsem se byl projet. Navíc nejsem tvůj osobní taxík, už jsem ti to říkal.“

„Nuňu,“ udělá Roger a zkusí ho medvědem polechtat na obličej. Pak ale přitáhne druhou židli, aby si na ni Michael mohl položit helmu a batoh. Je to running back, nejrychlejší ze všech, a zároveň jeden z Michaelových nejbližších přátel. Nad levým okem má jizvu. Přišel k ní jako dítě – roztrhl si obočí o parapet, když se pod oknem schovával před mladší sestrou. Chtěl ji vyděsit, což se mu nakonec vážně povedlo, protože z rány teklo hodně krve, a Rogerova sestra ječela a on taky ječel, jakmile mu krev natekla do oka.

Jeho oblíbená historka. Michael ji slyšel tak stokrát.

„Jak je?“ Roger se zhoupne na židli. „Trenér je dneska pozitivnej jak něco. Nejspíš tady taky nechce být, ale ředitel mu to přikázal. Zas na druhou stranu, kdyby bylo po jeho, tak už máme trénink. Sakra, vůbec se mi nestýskalo. Jako jo, super, miluju, ale prožít léto bez toho, aby se tě někdo snažil ustavičně sejmout, má něco do sebe.“

„Člověk by tě skoro politoval,“ odvětlí Michael pobaveně. „Pořád můžeš přejít do golfovýho kroužku. Nebo k nim.“ Aniž by tím směrem pohlédl, kývne hlavou k Seinfeldovi.

„Zas tak marnej nejsem, abych musel hrát basket,“ řekne Roger nahlas, tak, aby ho slyšeli i kluci na druhé straně. Pak ale rychle vstane, div se nepřizabije o židli, a sebere několik medvědů. Pohled upírá za Michaelovo rameno, k místu, kde stojí trenér, který se zjevil uprostřed místnosti jako duch.

Duch v oparu cigaretového kouře. „Všichni začnou okamžitě něco dělat, jinak toho budou litovat. Ne jako jednotlivci. Ne zvlášť. Ale jako tým. Jestli uvidím, že se někdo fláká, odskáčete si to.“ Trenér zvedne ruku, aby umlčel nespokojené brblání, a pohledem vyhledá Michaela. „Ty si máš hlídat svůj tým, ať ti tady nechrápou. Protože kapitán má jít co, pane Cassidy? Příkladem!“

„Jasně.“ Michael poslušně sebere několik medvědů a odnese je ke stolu, kde skupinka jeho spoluhráčů připravuje dárkové balíčky a kontroluje, aby byl v každém z nich od každé věci jeden kus. Přesně, jak to naplánovala škola.

Podobné charitativní akce se konají jednou do roka a obvykle připadnou na první školní den. Pro většinu přítomných je to ohromná nuda, ale zase mají jistotu, že díky tomu nebudou muset na odpolední vyučování jako zbytek školy.

„Máme to odnášet rovnou k autu, Michaelle?“ zeptá se Zach, vysoký kluk v modré bundě. Vypadá zasněně, jako kdyby se tady objevil úplnou náhodou, což je jeho typický výraz. Má ho téměř vždycky a jedině, když běží po hřišti, působí dojmem, že je přesně tam, kde má být.

Dokonce ani během jejich nočního hraní, když ho jeden z trpaslíků rozmáznul valounem zlata, nedal najevo prakticky žádné emoce. Na rozdíl od Michaela, který se strašně smál.

„Ne, auto ještě nepřijelo. Noste to třeba ke dveřím, ať ušetříme čas. Nevím, co tady budou chtít nechávat a co se poveze dál.“ Michael se rozhlédne, úšklebek kluků na druhé straně místnosti velkoryse přejde – ty má na starosti jejich vlastní kapitán – a křikne na Rogera: „To asi nedává smysl, akorát ty věci házet na jinej stůl, nemyslíš? Rovnou to strkej do tašek.“ Ukáže na kluka, který má zrzavé vlasy. „Alex ti s tím pomůže. Vypadá, jako že se nudí. Tak dělejte!“ Sám se rozejde uličkou mezi stoly, aby zkontroloval, jak probíhá balení.

Trenér už tam není. A když Michael vyhlédne ven, aby zkontroloval motorku, vidí ho postávat u vchodu, jak si jednou rukou cloní oči a druhou otevírá krabičku cigaret.

✱

Vrátit se znovu do školy v něm neprobouzí žádné velké emoce, příjemnou nejistotu ani vzrušení. Jediné, co může s jistotou říct, je, že se po několika hodinách, kdy chodil po azylovém domě, už docela těší, až zapadne do lavice.

Chvilí zírá na sochu Edwarda Leara a prohlíží si tvář vytesanou z kamene, než zamíří do vstupní haly. Občas někoho pozdraví, usměje se, nebo prohodí *jak je*, ale na odpověď nečeká. Míří rovnou ke své staré skřínce, která páchne čisticím prostředkem, strčí do ní helmu a taky většinu učebnic a sešitů.

Na mobilu hledá rozvrh pro tenhle rok. Ten se musel objevit na stránkách už před několika dny, ale jeho samozřejmě nenapadlo zkontrolovat to dřív.

Stejně jako ho nenapadlo vytáhnout za celé léto batoh zpod postele.

Není zrovna ten nejsnaživější student na světě.

Po chvíli hledání zjistí, že má biologii v učebně C2, a rozejde se ke schodům. Roger a Zach už čekají na konci chodby jako jeho osobní stráž, kterou nepotřebuje, a spolu s nimi ještě jeden kluk, Pinky. Jediný z nich, kdo nehraje fotbal a místo toho chodí na výtvarku. Skoro všude s sebou nosí skicák a ve volných chvílích do něj kreslí docela věrné portréty náhodných lidí, anebo čmárá jednoduché postavy, které jako kdyby vypadly z japonské mangy.

Má rád hentai. A většina přisprostlých obrázků na dveřích umýváren je jeho dílem.

Ťukne si s Michaelem pěstí. „Zdar, tak co léto?“

„To mi řekni spíš ty,“ protáhne Michael. „Jak bylo v Austrálii?“

„Kámo,“ vloží se do toho okamžitě Roger, „prý viděl pavouka velkého jak pes. Teda pěst. Mě by tam nikdo nedostal ani za milion.“

Pinky se pobaveně usměje. „Jo. Mám i jeho fotku, jestli se chcete podívat. Dokonce jsem ho nakreslil. Musel jsem si pak vyměnit trenky, protože jsem se strachy málem pochcal, ale ta kresba je skvělá. Jinak to šlo. Co ty, Michael?“

„Byl jsem v divadle,“ oznámí, a když se kluci začnou smát, taky se uchechtne, ale pak zvedne ruku, aby je umlčel. „Pořád stejná tragédie, doslova. Nedívím se, že v minulosti tolik divadel shořelo. Ale jinak super. Taková normálka, znáš to.“

Společně se rozejdou chodbou, a zatímco Roger a Pinky zahrnou do jedné z učeben, Michael a Zach pokračují nahoru do schodů. Většinu hodin mají jako třetí společných, akorát na biologii je Michael jenom se Zachem, na španělštinu s Rogerem a dějepis má bez nich. Tak jako tak je bude vídat i při

obědě a na trénincích, což je víc než dost. Na konci druháku z nich měl ponorku.

Vejde do třídy a přelétne spolužáky pohledem. Většina míst je zabraná, ale on najisto zamíří k jedné z lavic u okna. Odkáže si a Trevor, který v lavici sedí a listuje sešitem, k němu zvedne zrak. V jeho výrazu je cosi vzdorovitého, možná odhodlání, že to nevzdá tak snadno.

„Vážně?“ usměje se Michael.

Najednou je všichni sledují. I ti, kteří předstírají, že ne. A Trevor to nevydrží dlouho. Zrudne, sebere učebnici a beze slova odejde, aby si vybral místo vzadu.

Michael už mu nevěnuje žádnou pozornost. Svalí se na židli, vyhlédne z okna a zkontroluje motorku, jestli tam pořád je – je, a mezi všemi auty působí jako nějaký klenot. Leskne se v dopoledním slunci.

„Kdy myslíš, že budeme mít trénink?“ promluví Zach.

„Brzo. Zítra. Nevím. Trenér ani neříkal, že se chce předtím potkat, takže počítám, že to na nás prostě jeden den vybalí. Nebo mi napíše esemesku jako minulej rok, abych vás nahnal na hřiště.“ Michael nahlas zívne a zhoupne se na židli. Několik vteřin pozoruje batoh, jako kdyby zvažoval, jestli ho sebrat a lehnout si na něj. „Sakra, jsem unavenej.“

Zach odněkud vytáhne colu a posune ji k Michaelovi. „Máme jich doma spoustu, brácha je na tom úplně závislej.“ „Dík.“

Na to Zach už nic neřekne. Není typ, který by sám od sebe začínal konverzaci, natož ji pak ještě rozvíjel. Většinou se stane, že když začne o něčem vykládat, brzy se zarazí a zmlkne, jako kdyby měl nějakou vnitřní kontrolku. Roger a Pinky si z něj občas dělají legraci, že ho unavuje jeho vlastní hlas.

Do třídy vejde učitel, podsaditý chlápek s knírem, který vzdáleně připomíná mrože. Prakticky okamžitě začne mluvit o buňkách a zřejmě je mu naprosto ukradené, že je to sotva pár hodin, co prázdniny oficiálně skončily. Dokonce se nenechá utáhnout ani na záludnou otázku *Jaké bylo vaše léto?*, po které

se většina učitelů rozpovídá o naprosto nudných dovolených. V Disneylandu, v muzeu, ve srubu u jezera... a bůhví kde.

Michael vlastně o životech ostatních lidí vůbec nic neví. Tak jenom unaveně zamručí a rozdělá colu.

✱

„První den, a už máme domácí úkoly!“ postěžuje si Roger. Sedí rozvalený na židli, občas se trochu zhoupne a před sebou má hranolky a nakousnutý burger.

Michael si dal taky burger a zrovna teď z něj vytahuje okurku. Nesnědl skoro nic. Zaprvé nemá hlad a zadruhé v jídelně zřídka narazí na něco, co by ho uspokojilo. Tamní jídlo je prostě hnus.

Někdy, když má náladu, sjede na motorce do centra, kde poobědvá v jedné z italských restaurací.

„Posraná škola. Posraná!“ zavrčí Roger a mimoděk si promne jizvu nad okem. Občas ho svědí, když je teplo.

„Klidni to,“ poradí mu Zach. Pije přitom ochucené mléko. „Chcete někdo?“

„To je určitě banán, že jo? Chceš, abych se tady poblíl?“ Michael obrátí oči v sloup a rozhlédne se po jídelně.

Pinky si toho všimne. „Jak se má vlastně Lydia, Michael?“

„Jak to mám vědět?“

Roger se nakloní blíž a sebere hranolku. Zamává s ní ve vzduchu. „Nejdůležitější otázka není, jak se má Lydia. Ale kde je Garret!“

Tím kluky rozesměje. Dokonce i Zach si přestane na chvíli všímat mléka a koutky mu cukají. A Michael znovu zapátrá v davu, jako kdyby čekal, že Garreta každou chvíli uvidí. Pak pokrčí rameny. „Třeba přestoupil na jinou školu,“ řekne bez zájmu.

„To by neudělal. By tě pak nemohl vídat. Šukat tě pohledem a tak.“

„Ty seš fakt debil, Rogere.“

Pinky vytáhne z batohu skicák a začne kreslit holku, která sedí ob jeden stůl a o něčem zapáleně diskutuje s kamarádkou.

Tužka jezdí po papíře a vytváří trochu stylizovaný, ovšem jinak věrný portrét. „Zajímalo by mě, co dělal přes léto, když neměl Michaela nikde poblíž. To muselo být peklo,“ zamumlá a pomůže si stínováním. „Měl bys začít dávat na Instagram svoje fotky, aby si nad tebou mohl pohonit.“

„Mě nakresli.“ Michael si sedne bokem a přestane se na okamžik hýbat. Jenom trochu nakrčí nos, protože v jídelně to vždycky smrdí omastkem, brokolicí v páře a levnou sýrovou omáčkou. „Třeba bych mu to mohl dát jako dárek.“ Když se kluci znovu rozesmějí, mávne nad tím rukou a sáhne pro burger. „Kašlu na to, jsem unavený. Zachu, pošleš mi dneska, prosimtě, poznámky? Zapomněl jsem si psát.“

Hovor se stočí zpátky ke škole a tréninkům – kdy začnou, jak budou náročné, jestli bude mít trenér lepší náladu (tady se shodnou, že rozhodně ne) a jestli zajdou o víkendů někam zapařit, protože přece musí zapít konec prázdnin.

Michael už se do toho moc nezapojuje. Občas přikývne, ale to je tak všechno. Pomalu žvýká burger, stejně zaujatě, jako kdyby žvýkal podrážku svojí staré tenisky, a kouká k jednomu z velkých oken. Sedí tam dvě holky a o něčem spolu klábosí, jedna z nich na něj dokonce vyplázne jazyk, ale on ji nevnímá. Kouká skrze ně, k parkovišti, i když odtud nemůže motorku zahlédnout.

Po chvíli ho to přestane bavit, tak řekne klukům, že se uvidí zítra. Jde rovnou ke skřínce – vytáhne helmu – a s třísknutím ji zabouchne. Dneska by to ve škole až do čtyř přežíval hodně těžko.

Loudá se davem studentů, kteří spěchají na další hodiny, anebo jdou teprve na oběd, když do někoho vrazí ramenem. Automaticky se otočí a pohledem ulpí na klukovi se zelenýma očima a světle hnědými vlasy.

Cítí, jak se mu koutky samovolně roztahují v úsměvu. „Nazdar, Garrete.“

Jenomže Garret skoro okamžitě zařadí zpátečku a zmizí v davu. Ani mu neodpoví.

Michael chvíli kouká jeho směrem, ale pak pokračuje dál. Nemá náladu hrát s ním na schovávanou nebo bůhví co ještě.

Venku pořád fouká vítr, ale už není tak chladno jako ráno. Naopak, začíná být horko. Michael kráčí kolem sochy Edwarda Leara na parkoviště. Při pohledu na motorku se ho zmocní příjemný pocit výletů a dálek. Na světě je tolik míst, která ještě neviděl. Tolik strachů, které nikdy nepoznal.

Naučeně přejeďe dlaní po řídítkách, nasadí helmu a na-startuje. Přemýšlí, jestli to zvednout na zadní, ale tentokrát nemá zájem přitahovat k sobě pozornost.

Vyjeďe z parkoviště a přes centrum zamíří zpátky domů, do okrajové části města. Možná se staví na jídlo, nebo si něco objedná později přes donáškovou službu, to zatím neví. Před sebou má celé odpoledne a v zádech cítí slunce.

Nikam nespěchá. Nic ho netíží.

2 Gabriel

Nebyl vřdycky takový.

Od pěti ráno mu bylo špatně a nedokázal spát, ale zkoušel to ignorovat, protože s tím stejně nemohl nic dělat. Ležel s pohledem upřeným ke stropu a čekal, až zazvoní budík. Začínalo svítat a v pokoji bylo stále větší světlo a taky stíny na stropě, ale budík pořád nezvonil, takže ještě nemohlo být půl sedmé.

Gabriel věděl, že to přijde, jen netušil za jak dlouho, ale i tak si stihl minimálně dvacetkrát říct, že o nic nejde.

O nic nejde, o nic nejde, o nic nejde. Tak určitě, o nic nejde. Je to jen první den školy, o nic nejde. Hlavně klid!

Jasně, mohl otočit hlavu a kouknout na mobil, ale... To by musel otočit hlavu a kouknout na mobil.

A tak čekal. Mezitím se rozhodl, nebo to možná vyčetl v nějaké motivační knize a teď mu to jen vyskočilo v mysli, fungovat na autopilota. Až zazvoní budík, prostě všechny ty věci udělá bez přemýšlení, což je něco, co celý loňský školní rok trénoval, tím pádem by to nemělo být nic složitého.

Nemělo, a stejně v tom vězelo něco tak vyčerpávajícího, že by Gabriel nejraději vyhodil mobil z okna a celý zbytek dne proležel v posteli. Jenže sotva ho ta myšlenka napadla, spustil se na mobilu budík.

Gabriel přepnul na autopilota. Takže vstal a ustlal postel, takže se osprchoval a vyčistil si zuby, takže se oblékl a nakrmil rybičky. Takže vzal batoh, naházel do něj nové, nepopsané sešity a sešel dolů na snídani. Všechno to proběhlo ve zvláštním, nejasném oparu, a zpětně si skoro nic z toho nepamatoval. Nějak podobně měl v plánu přežít i zbytek dne. Snadné jako facka.

Facky jsou na hovno, ale když člověk dostane facku, může se bránit. Nevím, jestli existuje pravidlo – facka za facku –, ale rozhodně by to bylo ospravedlnitelné. Ne snad? Jenže pak jsou taky ještě

pohlavky nebo popleskání po tváři. Nemyslím, že je ještě něco víc ponižujícího. Takové to, když k vám někdo přijde, dá vám letmý pohavek, který vás jen šmírne o vlasy, a pak ho zajímá, jaký máte den.

– Jaký máš den, Garrete? Víš, že ti vzadu na hlavě stojí vlasy? –

V kuchyni hrála malá televize, kterou si většinou pouštěla máma během vaření, a osmiletý Max sledoval animované Avengers Assemble s takovým zaujetím, že vůbec neslyšel Gabriela přicházet. Držel při tom hrnek, ale byl tak fascinovaný, že ho měl nakřivo.

„Kape ti to na stůl,“ ukázal Gabriel na skvrny od kakaa. Vytrhl svůj oblíbený hrnek s obrázkem 101 dalmatinů, který měl od dětství, a začal si do něj vařit kafe. „Kde je máma?“

Max pokrčil rameny. Pořád ještě měl na sobě pyžamo a vlasy mu trčely na všechny strany, přesto to ale vypadalo, že je vzhůru už docela dlouho. „Možná ještě spí. Nebuď ji, zase mi vypne televizi a řekne, že se musím chystat do školy.“

To byla pravda. Kdyby ji Gabriel vzbudil, docela určitě by vypnula televizi a řekla, že musí do školy. Raději proto sebral misku, nasypal do ní cereálie, zalil je mlékem a posadil se vedle Maxe. Společně pak s plastovými postavičkami Hulka a Thora koukali na telku a Gabriel rozhodl, že nechá dnešní ráno osudu. Buď se máma vzbudí sama a vyžene ho do školy, anebo tady prosedí celé dopoledne a zmešká první školní den.

Nechat to osudu byla jedna z jeho dalších strategií, kterou měl z nočního vysílání rádia Věstec, kde podobné fráze padaly často. Jenže v jeho případě byl osud vždycky tak trochu zrádná mrcha. Máma totiž ještě před půl osmou vešla do kuchyně, vypnula televizi a oba je poslala do školy.

✱

Nechápal, že je zpátky. Že zase stojí tady, před obrovskou čtyřpatrovou budovou s béžovou fasádou a sochou Edwarda Leara před hlavním vchodem. A přitom to bylo jako včera, když odtud odcházel a cítil nesmírnou úlevu, že ho čekají více než dva měsíce prázdnin.

Což letos vycházelo na sedmdesát tři dní, tedy tisíc sedm set padesát dva hodin, což považoval za něco neskutečného, klidně i zázrak, protože první rok na střední byl až krutě dlouhý.

A jak už teď věděl, volno mezi prvákem a druhákem bylo zase krutě krátké. Tisíc sedm set padesát dva hodin se najednou zdálo jako mžik nebo mrknutí. Pořád se sám sebe ptal, co celé prázdniny dělal. Co? A proč si toho nevážil? Jenže v tom asi vězel ten fór. Vážil. A čím víc si těch hodin a minut vážil, tím rychleji o ně přicházel.

Jestli byl poslední školní den jeden z nejlepších dní, tak dnešek byl naopak nejhorší.

Ještě před rokem, když poprvé vcházel do haly střední školy Edwarda Leara, měl hodně dobrou náladu a tričko s nápisem *Nejsem mimozemšťan*, což mu připadalo nesmírně legrační. (Těžko říct, proč si zrovna teď vzpomněl, co si před rokem oblékl.) Taky měl nové, bílé tenisky, které ještě ten den hodil do popelnice, protože byly od kečupu a máma mu řekla, že tohle rozhodně nepůjde vyprat.

Ale to bylo před rokem. Teď na sobě neměl nic nového a místo legračních triček s idiotskými nápisy nosil zásadně nevýrazné, většinou černé mikiny, alespoň o číslo větší, aby mohl mít kapuci přes hlavu a nebylo mu vidět do obličeje.

Prošel halou do chodby se skříňkami podél stěn až k té svojí, a když ji otvíral, vážně čekal, že na něj vypadne něco nechutného nebo slizkého. Ale překvapivě se nic nestalo. Skříňka byla po prázdninách prázdná, nezůstal tam ani starý rozvrh, který nechal nalepený na dvířkách. Což dávalo smysl, protože přece říkali, že budou všechny skříňky chemicky čistit.

Učebnice, které měl na odpolední vyučování, hodil dovnitř a ze sešitu matematiky vytáhl nový rozvrh, který ještě včera večer tiskl na tátově tiskárně. Nalepil ho na dvířka a chvíli na něj koukal. Červeně na něm vyznačil hodiny, které považoval za rizikové, jelikož se cesty k učebnám křížily s cestami třetáků. Loni měl takových hodin sedm. Letos třináct!

Uslyšel hluk, proto si nasadil kapuci a zaujatě hleděl do učebnice dějepisu na stránku číslo dvacet osm, než si uvědomil, že kolem něj prochází skupinka tří holek a ani jedna ho nebere na vědomí.

Gabriel cítil, jak mu i tak buší srdce.

Naštvaně skříňku zavřel a rozešel se k učebně na první letošní hodinu s panem Barnesem. To znamenalo, že ho čekalo devadesát minut monotónního výkladu o chemických sloučeninách, protože pan Barnes rozhodně nebyl typ, co by se zajímal, jak prožili prázdniny. Možná jim hned první hodinu napará test a všem dá efko.

Gabriel zrovna kontroloval, jestli za ním nikdo nejde, když přímo před ním zastavil kudrnatý kluk v modrobílém tričku.

Začátečnická chyba. Hned první den, ještě před první hodinou.

Oči musíš mít všude. Vidět dopředu, dozadu i za roh. Vidět všude a slyšet všechno. Je to přece jednoduché. Jak se tohle dá pokazit?

Natolik ho jeho neschopnost překvapila, že chvíli jen zíral před sebe, než mu došlo, že na něj kluk mluví.

„Co?“ vydechl a zakroutil nechápavě hlavou.

„Jestli bys mi neporadil, kde najdu učebnu B9. Začínám mít pocit, že nic jako učebna B9 neexistuje. Našel jsem A9 a C9, ale přísámbohu, žádné béčko tady není. Je to nějaký vtip, jak přivést nové studenty k šílenství?“ mluvil kluk se zpola pobaveným a zpola nechápavým výrazem. Batoh měl přehozený přes jedno rameno a působil ležérně. Kluk, ne batoh.

Gabriel se rozhlédl po chodbě. Byla prázdná, takže možná nešlo o žádný žertík na přivítanou. „Béčkové učebny jsou ve druhém patře a devítka úplně na konci vlevo. Asi jsi ji neviděl, protože dveře jsou schované za automatem na kafe,“ vysvětlil a vrazil ruce do kapes.

„Aha. Jasně. Moc díky,“ usmál se kluk a přikývl. „Věděl jsem, že první den bude fuška. Doteď jsem chodil do školy v takovém zapadákově, kde jsme měli jen jedno patro, a moje

máma si dělala srandu, že bych měl poprosit o mapu, až tady budu, ale teď si říkám..." Zarazil se, chvíli na Gabriela zíral a poté mávl rukou. „Promiň. Melu. Vždycky hodně melu, když jsem nervózní. Jsem Teddy.“

Já se zase snažím propadnout do země, když jsem nervózní, protože, kámo, upřímná rada, mletí všechno jenom zhoršuje. To mám z vlastní zkušenosti.

„Gabe,“ pronesl klidně.

„Těší mě. Promiň, jestli jsem otravoval,“ řekl Teddy a sotva to vypadalo, že vyčerpал všechna slova a rozejde se znovu hledat učebnu B9, naklonil hlavu na stranu a pohlédl na sluchátka, která Gabrielovi trčela zpod mikiny. „Co posloucháš?“

Je ve škole nový, žádné naděje. Dobře? Stačí jeden incident, a bude si od tebe držet odstup stejně jako ostatní. Protože v tomhle jsou nakonec všichni stejní. Nikdo nechce problémy.

„Hurts,“ odpověděl popravdě, ale nezněl nijak přátelsky. Vlastně mu dělalo problém dávat do toho vůbec nějaké emoce. Takže ano, nejspíš zněl, jako by měl každou chvíli padnout mrtvý k zemi, ale zcela upřímně si tak i připadal. „Většinou,“ dodal a společně s tím vytáhl sluchátka a narval je do kapsy.

„Bezva. Ty znám,“ odpověděl Teddy, skoro jako kdyby na tom záleželo.

Gabriel netušil, co na to říct, a tak jen přikývl.

Teddy se usmál.

Gabriel pevně sevřel rty.

Teddy se zhoupł na špičkách.

Gabriel stál nehnutě na místě a čekal, jestli je to všechno.

Teddy vzdychl. „Asi bych fakt měl jít. Ještě jednou díky za pomoc,“ pronesl a zněl přátelsky. Pohodil hlavou, až mu kudrnaté vlasy poskakovaly, a v očích měl takovou tu živelnou jiskru, kterou mu Gabriel mohl jen závidět.

A to bylo nakonec všechno. Nic víc si neřekli. Teddy odešel do druhého patra hledat učebnu a Gabriel konečně zapadl do bezpečí svojí třídy. Nějakou dobu zkoušel pana Barnese poslouchat, dokonce si napsal i pár poznámek do sešitu,

ale po deseti vyčerpávajících minutách se přistihl, že jen zírá do zdi.

✱

Rozvádíme se, ale nebudeme z toho dělat žádnou vědu.

Takhle nějak to rodiče Gabrielovi a jeho mladšímu bratrov Maxovi řekli.

Rozvádíme se, ale nebudeme z toho dělat žádnou vědu, a přitom nebylo jasné, jestli tím myslí sebe, nebo oznamují synům, jak se mají k celé situaci postavit.

Max to nechápal a chvíli brečel. Když mu rodiče všechno velmi důkladně a podrobně vysvětlili a několikrát zopakovali, že se vůbec nic nemění, pořád ho mají rádi, a především dostal novou hru na počítač, na rozvod rychle zapomněl. Gabrielovi to bylo celkem jedno, rodiče měl moc rád, oba byli skvělí, ale vlastně je spolu vůbec neznal.

Máma pracovala jako letuška a bývala dva týdny v měsíci pryč. Takže je hlídal táta.

Táta pracoval jako překladatel a tlumočník a měl individuální pracovní dobu, což znamenalo, že dva týdny pracoval z domu a dva týdny trávil v kanceláři od rána do večera. A to je hlídala máma.

A rozvod znamenal, že... S nimi v domě bude dva týdny máma a dva týdny táta.

Rozdíl jak prase, dle Gabriela, takže jejich tvrzení, že z toho nebudou dělat žádnou vědu, bylo nakonec asi vážně pravdivé.

Tento týden s nimi byla máma, která se před pár dny vrátila z Paříže. A předtím byla v New Yorku a ještě předtím v Tokiu. Teď už moc o velkoměstech nemluvila, protože některá navštívila tolikrát, že celou dobu raději trávila na hotelu, četla knížky nebo koukala na reality show.

Když přijela domů, prospala den v kuse, aby nějak dorovнала časová pásma, a poté byla mámou asi jako úplně každá jiná. Což znamenalo, že pobíhala po domě, sbírala špinavé

prádlo, kontrolovala domácí úkoly a brala kluky do obchodáku, protože potřebovali nové boty a rifle. A večer chtěla, aby se sešli u stolu a povídali si o prožitých dnech. Poslední dobou tedy oficiálně bez táty, ačkoliv ten ani předtím společné večere většinou nestíhal.

Max s tím měl problém, protože mu mámina jídla nechutnala. Nejedl houby, nejedl rýži, nejedl tu divnou bílou cihlu (tofu), nejedl ani luštěniny, především ty kuličky (cizrnu), a rozhodně by nedal do pusy nic z listové zeleniny. Zato mu ale nevadilo mluvit. Dokázal klidně hodinu vyprávět, co kdo ve škole řekl, proč to řekl, jak to řekl, co následovalo, co si o tom úplně každý spolužák myslel a jak se k tomu postavila třídní učitelka.

Gabriel to měl přesně obráceně. Mámina zdravá jídla mu ani v nejmenším nevadila. Jedl zeleninu i rýži. Luštěniny měl taky rád a tofu mu vyloženě chutnalo. Zato bytostně nenáviděl, když na něj máma významně pohlédla a chtěla vědět, co nového ve škole. V životě. S kamarády.

„Co nového, Gabrieli? Co škola?“

Gabriel vzdychl a pokrčil rameny. „Dobrý,“ odvětil a přitom si do pusy vložil největší bramboru na talíři, aby ji alespoň minutu mohl žvýkat a nemusel odpovídat. Doufal, že Max zase zase mluvit, ale ten zrovna šťouchal vidličkou do salátu, takže nejspíš nevnímal. A máma z Gabriela nespustila zrak, a tak mu nezbývalo než polknout a dostat ze sebe trochu nevrlé: „Co?“

„No, já nevím,“ odpověděla máma. „To je všechno, co mi řekneš? To není nic, co bys mi mohl říct? Jak se měli kamarádi o prázdninách? Co jste dneska dělali? Máte někoho nového ve třídě? Zapsal ses konečně na fotbal? Už víš, kam pojedete letos se třídou na kurz?“ Nejspíš by pokračovala ještě dál, položila nekonečněkrát nekonečno otázek, kdyby Gabriel nezačal koulet očima.

„Jo, dobře. Já chápu,“ pronesl a rozhodně by se pochlubil za to, jak klidně zněl. „Nevím, kam letos pojedeme. Ještě

jsme neměli hodinu s třídním, takže předpokládám, že nám to řekne ve středu, kdy s ním hodinu máme. Dneska jsme měli chemii, biologii, tělocvik, dějepis a španělštinu. Nikdo nový ve třídě není. Všichni o prázdninách dělali úplně obyčejné, klasické věci. Byli na dovolené, pracovali, jezdili po výletech... Prostě normálka. Stačí?“

Nestačilo. Máma sice kývala, ale hned nato zopakovala tu jednu jedinou otázku, na kterou nechtěl odpovídat. „A co ten fotbal? Byl ses zapsat?“

Gabriel chvíli koukal na skleničku s vodou, jako kdyby se ji usilovně snažil přimět vybuchnout, a když se nic nestalo, řekl: „Ne. Už fotbal hrát nechci.“

Máma překvapeně zamrkala. „Vždyť jsi byl loni tak zklamaný, že nepřijímají prváky. Tolik ses těšil, až začneš hrát.“

„No jo,“ pokrčil Gabriel rameny a obrátil pozornost k talíři. Strašně moc si přál, aby to nechala konečně být. Aby se věnovala Maxovi nebo zeleninovému karbanátku nebo globálnímu oteplování, čemukoliv jinému! Protože...

Co chceš slyšet? Že jsem loni lhal? Že prváky přijímají, jenomže já do toho týmu jít prostě nemohl? Že jsem přišel na zápis a ve zkušebním zápase mě jeden druhák sejmul tak, až mi vyrazil dech? Že jsem pak v šatnách – samozřejmě vlastní vinou – vrazil do skříňky? Že se mi boty samy polily kečupem? Tohle ti mám říct?

Máma mlaskla a určitě ne kvůli jídlu. Bylo to z její strany spíš nesouhlasné gesto, které ale Gabriel hodlal docela očividně ignorovat. Další bramboru žvýkal extrémně pomalu, dal si fakt záležet. Vnímал sice, že na něj máma pořád ještě kouká, ale zvládl pohled neopětovat.

„Teď jsem si vzpomněl!“ vyhrkl Max nadšeně, až mu vypadla vidlička z ruky a cinkla hlasitě o talíř. „Víš, co se stalo Lennymu v tělocviku? Dostal balónem do čela a měl tam potom velkou červenou bouli. Zkoušeli jsme ji s klukama zatlačit zpátky do hlavy, ale nešlo to. Navíc nás viděla učitelka a zakázala nám to.“

Gabriel se spokojeně usmál, protože v tenhle okamžik už byl Max k nezastavení. Poslechl si celou historku, jak k tomu došlo, a překvapilo ho, že v tom jeho mladší brácha nebyl úplně nevinně, ale na druhou stranu Max asi vážně nemohl čekat, že se ten míč odrazí takhle nešikovně. Mezitím dojedl zbytek brambor a salátu.

„Půjdu nahoru,“ řekl a vstal. „Bylo to moc dobré, díky!“
Máma se na něj potěšeně usmála.

„Budu streamovat, tak...“

Nestihl to ani doříct, když zvedla v obranném gestu ruce a pronesla: „Neboj! Vyhnu se tvému pokoji obloukem. Rozhodně nestojím o to, aby na mě zase zírali cizí lidi, zatímco uklízím tvoje ponožky.“

Na to neměl co říct, protože ji předtím varoval, že je zapnutá kamera, a tak se jen omluvně usmál a raději beze slova odešel k sobě do pokoje.

Pořádně za sebou zavřel dveře a přešel k obrovskému akváriu v rohu místnosti. Chvilí koukal na rybičky, jezdil prstem po skle, a dokonce na ně mluvil, než se naklonil za akvárium, kde na stativu stála kamera. Zapnul ji a poté na počítači spustil streamování.

Streamoval takhle na YouTube posledních asi šest měsíců a z nějakého důvodu pár tisíc lidí bavilo mít celé hodiny puštěný stream, kde přes akvárium sledovali pokoj kluka, co nedělá nic zajímavého.

Někdy četl, někdy koukal na filmy a někdy spal.

Dneska seděl na posteli s notebookem na klíně a vyhledával ve školní online knihovně knížky k povinné četbě. Všechny byly ještě k dispozici. Většina studentů na Learově střední má první školní den asi lepší věci na práci než objednávat knížky z knihovny.

Poté zkontroloval stream. Zrovna ho sledovalo tisíc pět lidí, což byl takový obvyklý průměr.

Chtěl notebook postavit na stůl a z postele na něm koukat na film, když si všiml, že mu na Facebooku bliká upozornění.

Někdo mu poslal žádost o přátelství.

Nejprve myslel, že je to jen omyl nebo spam, protože i to se stávalo, ale když žádost rozklikl, vykoul na něj profil kluka, kterého dneska potkal na chodbě.

Teddy M. Burke.

Kudrnatý, veselý kluk, co hodně mluví a zná Hurts.

Gabriel chvíli fascinovaně koukal na jeho profilovou fotku, kde Teddy doslova slzel smíchy, a napadlo ho... Ne že by se za tu myšlenku nestyděl, protože styděl, jen... Teddy prostě vypadal jako někdo, ke komu se docela lehce může stočit pozornost. Ten jeho úsměv byl vlastně skoro stejný jako Gabrielův před rokem.

Takže...

Nebyl vždycky takový.

Nebyl zlý ani nepřející.

A přesto ho v první chvíli napadlo, jak by bylo super, kdyby se odteď Michael Cassidy zaměřil na Teddyho.

3 Michael

Nějakou dobu jenom leží a zírá do stropu. Bydlí na kopci a pokoj má ve druhém patře, navíc s výhledem do zahrady, takže k němu skoro nedoléhá ruch ulice. I teď slyší jenom zpěv ptáků, jinak je ticho. A povlečení pořád slabě voní aviváží. Paní, která k nim chodívá uklízet, nejspíš měnila ložní prádlo. Toho si večer nevšiml, ale ráno bývá obecně citlivější vůči různým vjemům. Obecně citlivější...

Ale ve chvíli, kdy ho napadne, že by masturboval, začne zvonit budík.

Michael se přetočí na bok a nahmatá mobil pod polštářem. Většinou se probouzí včas sám od sebe, ale po včerejšku si vlastně vůbec nebyl jistý, jestli se mu podaří vstát. Do postele šel už o půl jedenácté a spánek vzdal někdy k půlnoci. Dlouho jenom ležel, převaloval se a na domácím kinu sledoval nejnovější díly Saturday Night Live.

Úspěšně ignoroval esemesky od Rogera a později i od Pinkyho. Čím opilejší byli, tím víc mu psali.

Ignoroval taky zprávy od kluků z týmu, jestli nemá nějaké informace od trenéra ohledně tréninků, a když už byl v procesu ignorování, docela dobře zazdil i Lydii, holku, se kterou si před létem něco začal. Nijak svůj vztah nestvrdili, nesložili jeden druhému přísahu ani si neposlali lístečky, kde by stálo: *Chceš se mnou chodit? Ano – Ne. Zakroužkuj.*

Michael si dal pozor, aby jí nic neslíbil.

Občas mu všichni neuvěřitelně lezou krkem.

Nahlas zívne, posadí se a protře si oči. Je zvyklý spávat jenom v šortkách, obzvlášť během léta. Má atletickou postavu a docela široká ramena díky americkému fotbalu. Malé mateřské znamínko pod klíční kostí.

Převleče se, provede ranní hygienu a sejde dolů. Kuchyň je prostorná a plná světla díky velkým oknům. A taky dokonale uklizená, jako z nějakého reklamního letáku, protože v době tátovy nepřítomnosti není nikdo, kdo by v ní stihl udělat nepořádek. Máma se včera zdržela v práci a Michael pro sebe nikdy nevaří. Vždycky si nechá něco dovézt nebo si udělá výlet na motorce do jedné ze svých oblíbených restaurací.

Z lednice vytáhne grepový džus, který štípe na jazyku, a zády opřený o linku klidně pije. Na dveřích lednice jsou napsané vzkazy: *Volat kvůli bazénu. Zrušit páteční oběd. Rodičovská schůzka 15. září. Dárek pro tátu!*

A k tomu rozpis máminých směn na celý měsíc.

Michael sedne ke stolu a nohy natáhne na protější židli. Zkontroluje Instagram a taky příspěvky ze včerejšího večera, které sdílel Pinky (jeho ožralé fotky jsou u něj vždycky jak pěst na oko, uprostřed všech těch kreseb). Na jedné z fotek je Roger bez trička a na břiše má napsáno: *Michael je tu s námi.*

Nad tím se Michael pousměje. Zvedne hlavu, když do kuchyně vejde máma.

Je to elegantní žena, decentně namalovaná a postavou spíš drobná. Pod paží nese drahou kabelku a v ruce stříbrné hodinky. „Dobré ráno,“ usměje se a vlepí Michaelovi rychlou pusu do vlasů. Potom pohlédne na jeho nohy a on je okamžitě sundá ze židle.

„Dobré.“

„Mohl bys?“ Máma k němu natáhne ruku s hodinkami. Vypadá spíš jako jeho starší sestra, mají stejně světlé vlasy, vyšisované sluncem. Dokonce jim oběma přes léto vyskákaly na nose pihy, akorát že ona je schovává pod make-upem.

Michael poslušně vstane, vezme si od ní hodinky a pomůže jí pásek dopnout. „Sluší ti to,“ pochválí ji, protože ona si na tohle potrpí. Většinu dne chodí v bílém plášti, takže kdykoli jindy ráda ukazuje svoji ženskost. „Dej si bacha, ať se kvůli tobě někdo neprobere z narkózy.“

„Pitomče.“ Máma zakrouží hlavou, jako že to s ním vzdává. Ale v tom je právě ten fór, ještě nikdy to nevzdala. Navíc působí spokojeně, když z lednice vytahuje grepový džus a lije ho do vysoké sklenice. Opře se o linku úplně stejně jako předtím Michael. „Neměl bys náhodou vyrazit? Víš, že nemám ráda, když chodíš pozdě.“

„No jo. Však o nic nejde.“

„Vždycky o něco jde, Michaele.“ Máma teď vypadá vážně, asi má starosti v práci. Ne že by si práci tahala domů, to ani nejde, ale jakmile ji čeká nějaká složitější operace, mívá tendence pronášet podobné věci. A někdy naopak mlčí, a to ticho může znamenat jedinou věc. Že něco nešlo zvrátit.

„Tak vždycky asi ne,“ usměje se Michael, „ale co já vím.“

„Jaká byla ta práce pro charitu? Udělali jste jim radost?“

Michael pokrčí rameny a nehtem rýpe do hladkého dřeva stolu. „Snad jo, chtěli to po nás akorát připravit. Rozvážel to pak někdo ze zaměstnanců.“

„Je skvělé, že vás škola takhle zapojuje.“ Sama na charitu přispívá několikrát do roka a nejvíc o Vánocích. Pořádně tučnou sumu. Když byl Michael menší a jeho škola pořádala nějakou akci, vždycky se nabídla jako výpomoc. Ošetřovala rozbitá kolena. Doktorka, která ví, jak sešít aortu. „A teď už jdi, bude osm.“

Nechce se s ní hádat a vysvětlovat, že na motorce je ve škole prakticky za pár minut a že většina učitelů stejně chodí pozdě. A nechce s ní ani nijak zvlášť mluvit, na to moc není. Stačí mu, když si všechno řeknou jednou za čas u rodinné večeře, o kterou se téměř vždycky stará táta, který se ze svých cest pokaždé vrací s novým receptem.

Pomaloučku zamíří ke dveřím, jenomže máma ho ještě stačí zavolat. „Michaele? Vyzvedla jsem ti ty lístky. Jsou na botníku v obálce. Nemusíš děkovat, měla jsem to po cestě.“

„Super,“ zamumlá otráveně. Ale čeká, kdyby chtěla něco dodat. Třeba ho nějak popíchnout.

„Věděla jsem, že budeš nadšený. A taky... Asi ti nemusím říkat, jak moc bych byla zklamaná, kdybys přišel pozdě? Jen pro jistotu připomínám, pokud bychom se do té doby nepotkali.“

Na to už nic neřekne, místo toho odejde do předsíně pro bundu. Bílá obálka na něj čeká, úhledná a nepomačkaná. Jeho to nijak zvlášť netankuje. Ani se nepodívá, o jaké představení jde, je to pro něj vždycky takové překvapení. Na světě navíc neexistuje nic, co by se pojilo k divadlu a jeho to těšilo. Jevišťe plné herců, kteří si nasazují masky a kostýmy nebo se všeličak stylizují, aby se víc přiblížili své roli. Všichni do jednoho přehrávají a není tam žádná přirozenost, třeba ve srovnání s filmem.

Vždycky ho to strašně irituje.

Vrcholem všeho pro něj byl Hamlet a věčná otázka *být, nebo nebýt*. Přitom myslel na to, že by radši nebyl. Zatímco se zdálo, že si to úplně každý z přítomných užívá. I dědek, ten především.

Sebere klíče, batoh, peněženku a zakřičí na mámu čau. Tentokrát na odpověď nečeká, jde rovnou do garáže.

✱

Hala je plná světla a na zemi se povaluje několik okvětních lístků z růžových keřů, které dovnitř zavál vítr. Jeden z nich sedne Michaelovi na botu.

„Zdar. Proč ses včera nestavil? Byla tam docela sranda.“ Roger spěchá za Michaellem poloprázdnou chodbou a pak s ním srovná krok. Je rozcuchaný a oči má podlité krví, nejspíš následek kocoviny. Čeká opřený o skříňky, zatímco Michael uklízí helmu a sundává si bundu, pod kterou má novou mikinu značky Burberry.

„Neměl jsem náladu. Kdo všechno tam byl?“

„Jen pár lidí. A Zach odcházel brzo, šel se učit.“

„Ten šprťák,“ zívne Michael. Začne se probírat učebnicemi, když mu dojde, že si stále ještě nevytiskl rozvrh. „Co teď máme? Ekonomii?“

„Jo. Dvouhodinovku. A pak španělštinu, ale na tu si nic brát nemusíš. Máme supla.“ Roger se ušklíbne, jako kdyby věděl něco, co Michael ne. „S druhákama,“ dodá významně, a když nakrčí čelo, jizva mu na chvíli zmizí pod vlasy. „Myslíš, že ti Garret bude posílat zamilovaný psaníčka? Nebo prasárny?“

Společně se rozejdou ke třídě C5, která je ve třetím patře hned vedle velkého fíkusu. Na jeho listy někdo před prázdninami fixou nakreslil karikatury učitelů. Michael podezírá Pinkyho, ale ten to zatím nepřiznal, ačkoli se vždycky tváří tajemně, jakmile na to zavedou řeč.

Roger vypráví, jak byla včerejší akce skvělá. Popisuje ji dopodrobna. Tak je to vždycky, když má kocovinu. Prostě mluví až do chvíle, než se úplně vybije.

Učitelka Hammondová sice někdy působí jako ignorantka, jakmile jde o to, zpřístupnit probíranou látku studentům a učinit ji alespoň trochu zajímavou, zato ale nesnáší špitání. Takže Rogera přesadí rovnou před katedru.

Michael, Pinky a Zach pak prakticky celou dvouhodinovku tráví tím, že se baví na Rogerův účet. Nebo se baví alespoň do chvíle, než se učitelka vytasí s rychlou opakovací písečkou s možnostmi a, b, c. Dle Pinkyho je volba správných odpovědí něco jako náhodný generátor písmen a Michael s ním musí souhlasit. Jediný, kdo nevypadá zaskočeně, je Zach. A tak si nějakou dobu dělají legraci z něj.

Po hodině mají jen málo času na to, aby spolu promluvili, protože Michael a Roger musí sejít do druhého patra. Do třídy, kde budou mít supla.

„Doufám, že nám Garret drží místo,“ podotkne Roger.

Zevnitř je slyšet hluk, takže učitel ještě nedorazil.

Michael se na okamžik zastaví ve dveřích a přitom se usmívá. Pohledem přelétne druháky i třetáky a taky prázdné lavice – dobrá třetina míst ještě není zabraná. Dokonce i lavice u okna, ze které je krásně vidět na parkoviště.

Roger do Michaela šťouchne, jako kdyby snad Garreta neviděl, a Michael protočí oči. „Nejsem slepej. Neotravuj,“ poradí

mu. Hned potom najisto zamíří k lavici, kde sedí hnědovlasý kluk v černé mikině a něco čmárá do sešitu. „Nazdar, Garrete! Tak co léto?“

„V pohodě,“ odpoví Garret a okamžitě přestane kreslit. Působí obyčejně a normálně. A přesto v Michaelovi probouzí tolik emocí.

„No a dál?“

Garret zírá do sešitu. Rty má pevně semknuté a ve tvářích vůbec žádnou červeň. Na něm vlastně nic nemá žádnou barvu, ani oblečení. Jako kdyby tisíckrát prošel pračkou, on a celá jeho osobnost.

Teprve po velice dlouhé době – kdy Michael nespokojeně mlaskne – se odhodlá a pohlédne Michaelovi do očí. Ty jeho mají zelenou barvu, jenom kolem zorniček jsou trochu tmavší.

„Tobě asi slušná konverzace nic neříká, vid’?“ vzdychne Michael. Za zády slyší Rogerův smích. „Správně to je: Co tvoje léto, Michael?“

Garret má napjatou čelist. Pak ale přece jen poslechne. „Co tvoje léto, Michael?“ Michaelovo jméno zní z jeho pusy podobně mdle, jako kdyby přežvýkal nákupní seznam.

„Normálka. Jezdil jsem na výlety, byl jsem v divadle. Dík, že se ptáš.“ Žádná z lavic poblíž není volná. „Mohla by sis sednout jinam?“ obrátí se Michael na druhačku, která sedí hned přes uličku. „Garret je nervózní, když nesedíme u sebe.“

Druhačka prakticky okamžitě posbírá svoje věci, ani si je nestrčí do batohu, a jde pryč. Na nikoho z nich se nepodívá. Takže Michael shodí batoh na zem a přitáhne teď už svoji lavici s hlasitým skřípěním co nejbliž. Mezi ním a Garretem tak prakticky nezůstane skoro žádná mezera.

Spousta lidí se za tím zvukem otočí, ale neřeknou nic. Lidem je obecně strašná spousta věcí ukradená.

Roger nejdřív váhá, ale pak zabere volné místo před Michaellem. Unaveně kecne na židli a okamžitě se otočí dozadu. „Čau, Garrete.“

Jemu Garret neodpoví.

Michael si podepře hlavu a dívá se na černé tenisky, šedé rifle, černou mikinu, na Garretovy ruce sevřené v pěst. Usměje se. „Chyběl jsem ti?“

Garret začne znovu kreslit, nějaké kolečko nebo patvar, a pak to obtahuje s takovým zaujetím, jako kdyby měl vyřýt do sešitu díru. Mlčí a je do své činnosti totálně zabraný, i když se mu levá ruka nepatrně chvěje.

„Co kreslíš?“

Jsou to jenom čmáranice a klikyháky. Nic konkrétního. Garret drží sešit zvednutý, aby si to Michael mohl pořádně prohlédnout. Do očí už mu nekouká, jeho pohled směřuje někam k oknu. Nejspíš ho mnohem víc zajímá, co se děje venku.

„No nic moc.“

Do třídy vejde učitel dějepisu, vysoký a s brýlemi, které mají neuvěřitelně tlusté obroučky. „Klid, prosím. Dneska budu zaskakovat za paní Higinsovou, která onemocněla. Blížící se podzim je doba viróz, na to si dávejte pozor. Historie je největším důkazem, že na nejružnější virózy a chřipky zemřelo nejvíce lidí. Pokud nepočítáme mor a spalničky.“ Zapne projektor a spolu s tím zatáhne ve třídě žaluzie. „Pustím vám *Triumfvüle*. Je to samozřejmě nacistická propaganda, ale i na tom se můžete mnoho naučit.“

Michael z batohu vytáhne sešit a propisku. Obojí ukáže Garretovi. „Budu taky kreslit,“ vysvětlí potichu. Vezme propisku, ale ta mu prakticky okamžitě vyklouzne a zakutálí se pod Garretovu lavici. „Podáš mi ji?“

Netrvá to ani vteřinu, když se Garret skloní a propisku sebere. Vyhne se Michaelově natažené ruce a položí mu ji na lavici.

Michael do propisky vrazí loktem a ta spadne na zem. „Jsem nešika.“

Garret znovu okamžitě vstane a propisku mu podá. A stejně jako předtím, i teď se vyhne jeho natažené ruce.

„Hm.“ Michael na něj chvíli kouká, jako kdyby o něčem přemýšlel. Na tkaničky jeho mikiny, která musela být určitě koupená v jednom z těch levných obchodů. Ačkoli pro Michaela je

levná většina obchodů, to je taky třeba podotknout. O Rogerových botách, což byly nejnovější Nike, prohlásil: Ty vole, co to máš za křusky?

Zničehonic vezme propisku do ruky a jedním rozmáchlým pohybem ji zahodí. Propiska letí přes celou třídu, odrazí se od tabule a zůstane ležet nedaleko katedry.

„Ale no tak,“ zamračí se učitel. „Nevyrušujeme. Čí je to tužka?“

Michael pohlédne na Garreta a je v tom něco vyzývavého.

Garret vzdychne a vstane. Věnuje omluvný pohled učiteli a sledován svými spolužáky propisku sebere. Vráti se a položí ji Michaelovi na lavici, stejně jako předtím.

Michaelův úsměv se zvětší, odhalí tak krásné bílé zuby. Natáhne ruku a pocuchá Garretovi vlasy (Garret se na židli odsune co nejdál). Sešitu ani propisky už si nevšímá, střed jeho zájmu je přímo před ním, ve světle projektoru podivně bledý.

„Ještě něco potřebuješ?“

Michael na něj dál zírá. Teprve po nějaké době pomalu přikývne. „Půjčíš mi mobil?“

Garret po té otázce ještě víc znejistí. Hrudník se mu zdvihá, jako kdyby měl každou chvíli začít hyperventilovat. Dokonce pohlédne na Rogerova záda, nejspíš aby se ujistil, jestli to náhodou není nějaká bouda, na které se ti dva předtím domluvili. Jestli se nezačnou smát a Michael mu neřekne, že žádný mobil ve skutečnosti nechce.

Jen sranda, Garrete.

Jenomže Roger zaujatě sleduje *Triumf vůle* a možná během toho na chvíli usnul.

Michael povytáhne obočí. Čekání není jeho silná stránka.

A Garret je zase přehnaně podezřavý. „Proč?“

„Můj se vybil a nabíječku jsem nechal doma. Potřebuju si napsat esemesku,“ vysvětlí Michael nenuceně.

„Nemůže ti ho půjčit Roger?“ Garret znovu pohlédne na Rogerova záda, jako kdyby čekal, že se Roger probere a z téhle situace ho vyseká, což je tak absurdní.

I Michael si to myslí, protože nad tím nápadem téměř okamžitě mávne rukou. „Ten je na svoje věci jako pes.“ Pak ruku natáhne ke Garretovi a něco v jeho výrazu se na okamžik změní. Zvážní, úsměv zmizí, najednou v něm není vůbec nic vřelého. Ale stačí jedno mrknutí, aby byl zpátky. Pohled Michaelových modrých očí je měkký a klidný.

Garret se skloní a z batohu vytáhne mobil. Extrémně pomalu. A stejně pomalu ho taky položí na Michaelovu lavici a přitom na něm pořád drží ruku, nejspíš ho za žádnou cenu nechce pustit. Ale upřímně, co čeká?

Michael mobil sebere (a Garretovy prsty sklouznou po displeji). „Nepřemýšlels, že si koupíš nový?“

Garret ruku odevzdaně stáhne. „Zatím ne.“

„Jaký máš heslo?“

„Čtyři, osm, šest, čtyři.“

Michael telefon odemkne a sedne si tak, aby na něj Garret neviděl, i když na sobě cítí jeho nervózní pohled. Teď už mu je zase věnovaná plná pozornost, a to mu dělá dobře. Kdyby tady byli všichni, kluci by si z něj dělali srandu, že ho Garret šuká očima.

Automaticky otevře galerii a prohlíží si fotky. Je tam mapa vyznačených oblíbených restaurací, což ho trochu překvapí, ale koneckonců, Garret se mu většinou nesvěruje s tím, co má a nemá rád. A pak fotky samotných jídel, vesměs Asie. Občas nějaká krajina, ale kvalitou se to ani zdaleka nemůže blížit jeho vlastním fotkám, za což může spíš mobil a ne Garret.

Když projde galerii, otevře esemesky. Máma, táta, babička. *Letadlo přistává v sobotu v osm, tak na mě nečekejte. Právě přistáváme v Singapuru. Nezapomeň, že máš v úterý zubaře. Nezapomeň... Přistává...*

Otevře kontakty a vytvoří nový, do kterého zadá svoje číslo. Uloží ho a pak vytočí.

Vytáhne z kapsy vibrující iPhone, který je z 87 % nabitý. Uloží si Garretovo číslo a mobil mu vrátí – nepoloží ho na lavici, ale čeká, až si ho Garret vezme přímo od něj. A připadá

mu legrační, jak si Garret dává pozor, aby se jeden druhého nedotkli. I když by ho to správně mělo spíš iritovat, protože rozhodně nemá žádnou lepru. „Dík za půjčení.“

Zjednodušovat mu to nebude.

Garret se i s telefonem ještě víc schoulí do lavice. Sjede na židli, takže mu kouká jenom krk a hlava, a okamžitě začne procházet způsobené škody, jako kdyby nějaké byly. Ruce se mu přitom nepatrně třesou.

Michael na něj občas pohlédne, ale už nepromluví. Napůl sleduje *Triumf vůle*, napůl zírá k oknu, kudy skrze zatažené žaluzie pronikají sluneční paprsky.

Pokud bude odpoledne hezky, půjde se projet.

4 Gabriel

Možná je to tím, že fakt blbě čumím. Možná lidi něčím podvědomě rozčiluju. Možná na mě kouknou, a to v nich probudí to špatné, aniž by si to uvědomovali. Je tohle odpověď?

Gabriel s pohledem upřeným do sešitu počkal, až všichni ostatní odejdou z učebny. Teprve potom se konečně zhluboka nadechl. Nějakou dobu seděl se zakloněnou hlavou, zíral na strop a cítil... Necítil nic moc. Byl hodně otupělý a bolela ho hlava.

Sebral batoh, narval do něj věci a vyšel z učebny s tím, že obědovou pauzu přečká někde na školním hřišti, protože venku ještě nebyla taková zima, aby tam nevydržel, ale zároveň dostatečná na to, aby všichni ostatní neměli tendenci tam chodit.

A on tam nechodil skoro nikdy.

Jenže udělal sotva dva kroky, když ho někdo pevně objal kolem ramen. Okamžitě poznal, o koho jde. Už podle vůně, už podle sevření, už podle toho, že nikdo jiný se ho takhle nikdy nedotýkal.

Takže na něj musel čekat.

Takže to dneska ještě nestačilo.

Takže dnešní den bude vážně na hovno.

Gabriel se zkusil vytrhnout, ale Michael něco takového nejspíš očekával a jeho stisk ještě zesílil. „Co děláš? Jdeme se najíst, ne?“ pronesl mile a vedl ho přitom chodbou směrem k jídelně. „Doufám, že nebude brokolice. Mám pocit, že tady ráno smrděla. Nebo banánový mlíko. Zamyslel ses někdy nad tím, proč to dělají zrovna z banánu?“

Společně sešli po schodech a Gabriel cítil, jak na ně skupinka dvou kluků a dvou holek kouká, a bylo v tom něco nepříjemného, ale nakonec všichni čtyři jen uhnuli, aby mohli

projít. Nikdo nic neřekl. Co by taky říkali? Vždyť ho Michael jen objímal kolem ramen a vedl do jídelny.

Kde to Gabriel nenáviděl.

Michael zastavil až u výdejního pultu. Teprve tady Gabriela pustil a se širokým úsměvem popadl tác. „Máš rád banány?“ chtěl vědět a stál tak blízko, až tím Gabriela přinutil odvrátit zrak. Ten na to nehodlal odpovídat, protože, zcela upřímně, stejně to nemělo smysl.

Když řekne ano, dostane mléko. Když řekne ne, dostane mléko.

Pohlédl ke dveřím, a tak jako vždycky, když byl v podobné situaci, ho napadlo odejít. Nebo utéct. Jo, docela klidně by utekl jako nějaký srab, s tím problémem rozhodně neměl. S čím ale problém měl, byl fakt, že by tím všechno jenom zhoršil.

Pokud by se Michaelovi chtělo, rozběhl by se za ním, chytil by ho a přivedl zpátky. Stoprocentně by se tomu všemu smál, protože bez ohledu na situaci, Michael se vždycky směje. Všechno je pro něj legrace.

A kdyby ho Michael nechal... Příště by to bylo o to víc ponižující.

„Potřebuju si udělat ještě úkol na hodinu. Můžu odejít?“ zamumlal Gabriel a schoval ruce do kapes. On sám si tác nebral, ani si nevybíral jídlo, ale s tím Michael evidentně počítal. Prostě jen dal na svůj tác dva talíře a dvě vidličky.

Na jeden z talířů nabral malou porci těstovin se špenátem. Na druhý kydl od všeho trochu, takže se hranolky společně s rýží rozmočily v rajčatové omáčce. Do toho tam plavaly houby, pečená kukuřice, kysané zelí a na vrchu ležely listy salátu. Navíc toho bylo přišerně moc, až se jídlo snažilo utéct z talíře a kapalo na tác.

Michael pak ještě sebral talířek s čokoládovým dortem a... banánové mléko, se kterým měl jednoznačně pravdu. Bylo nechutné a Gabriel ho fakt neměl rád.

Jako kdyby Michael vycítil, na co Gabriel myslí, omluvně pokrčil rameny a pohlédl na něj. „Neodpověděl jsi, tak předpo-

kládám, že ti banány nevdají.“ Poté ze zadní kapsy kalhot vytáhl peněženku, všechno zaplatil a kývl ke stolu ve výklenku u okna, kde seděl zbytek jeho party. „Rovnou za nose,“ pronesl.

Židle zády k oknům a čelem do jídelny patřila Michaelovi. Po jeho pravici sedával Roger, vlevo Pinky a Zach většinou naproti, trochu dál od ostatních, jako kdyby k nim patřil jenom proto, že s nimi sdílí stůl, ale ve skutečnosti je tam spíš náhodou.

Gabriel neměl rád nikoho z nich. Každého z trochu jiného důvodu, ale vesměs bylo jedno proč a přetrvával jen ten nepřijemný, svíravý pocit, když byl někdo z nich nablízku.

Michael si sedl a šťouchl do Pinkyho, který měl všude kolem sebe roztahané sešity a tužky. „Pinky, dej si to dál,“ řekl a hned poté poplácal volné místo vedle sebe. „Chceš sedět u mě, ne?“ pronesl směrem ke Gabrielovi.

V ten okamžik se na něj všichni podívali.

Roger se jen blbě šklebil, úplně stejně jako na začátku hodiny s dějepisářem. Z party byl ten nejpodlejší, co si Gabrielovo ponížení vyloženě užíval. Občas, když ho Gabriel potkal na chodbě a Michael nebyl nikde poblíž, do něj Roger narazil ramenem. Nebo ho odstrčil stranou. Roger na to šel přes sílu. A ano, většinou to bolelo, ale zároveň to nikdy netrvalo víc než pár sekund.

To on ho loni ve zkušebním zápase schválně sejmul a vyrazil mu dech.

Pak tu byl Pinky. Ten vůbec nejdivnější kluk ze školy, který nehrál fotbal, nebyl ani v žádném jiném školním týmu, vlastně většinu času jen kreslil, a přesto nějakým zázrakem patřil do Michaelovy party. Pinky Gabrielovi nikdy nic neudělal, ale zato se uměl docela dobře škodolibě smát. A poslouchal na slovo, takže i teď si poslušně odsunul všechny věci. Koukl přitom na Gabriela a nadzvedl obočí. „Mysleli jsme, že ses odstěhoval,“ vydechl místo pozdravu.

Zach nic neřekl, jen mávl rukou. Ale to byl Zach. Ten nikdy nic neřekl, dokonce se ani moc nesmál. Jen se nuceně usmíval a mlčel. Občas koukal jinam.

Gabriel se zhoupl na špičkách a ještě naposledy zkusil utéct tomu, co ho nejspíš čekalo. Protože nakonec vždycky existovala šance, že Michael přece jen nebude mít náladu nebo bude unavený, a tak ho pro dnešek nechá na pokoji. „Můžu si sednout vedle Zacha,“ nadhodil.

Jenže dnešek tím dnem nebyl. Roger a Pinky se nahlas rozesmáli, jako kdyby pronesl ten vůbec nejlepší vtip na světě. A Michael ho ocenil úsměvem. „To si nemyslím,“ odvětil a znovu poklepal na místo vedle sebe, tentokrát však mnohem rázněji.

A tak si Gabriel sedl. Ruce položil do klína a zíral na úplně plný talíř jídla, který před ním přistál. Salát nahoře vypadal oslizle, ale možná za to mohl fakt, že ho Michael předtím polil olejem.

„Nepřijde vám, že Garret přes léto trochu zhubnul?“ promluvil Michael směrem ke klukům a nabodl na vidličku těstovinu.

Zase na něj všichni pohlédli, a i když Gabriel nezvedl zrak, cítil, jak si ho prohlíží, což mělo za následek, že mu zčervenaly tváře.

„Takhle to nepoznám,“ odpověděl Pinky nezaújatě.

Michael se naklonil blíž. „Sundej si mikinu,“ rozhodl.

Gabriel zatnul ruce v pěst a měl co dělat, aby mluvil klidným hlasem. „Jo, asi jsem trochu zhubnul. Nemusím se kvůli tomu svlékat.“

A je to tvoje vina, protože čím víc se blížilo září, tím méně jsem dokázal jíst. Ale kdybych to řekl nahlas, tak by tě to jen rozesmálo, co?

„Nestyď se,“ pronesl Michael tak blízko, až Gabriel cítil jeho dech na krku. Měl z toho husí kůže po celém těle.

„Třeba pod ní schovává břišáky,“ navrhl Roger, což Michaela pobavilo.

„To asi těžko. Garret je přirozeně hubený typ,“ odvětil. „A teď vážně, sundej si tu mikinu.“ Zase na vteřinu přepnul do odměřeného a chladného tónu, který znamenal jedině. Že to říká naposledy, a pak Gabriela donutí, aby poslechl.

Takže... Gabriel raději poslechl sám od sebe, jelikož nechtěl, aby mu v další vteřině Michael začal mikinu přetahovat přes hlavu.

Michael spokojeně přikývl a zároveň položil Gabrielovi ruku kolem pasu. „Jo,“ řekl klukům. „Trochu zhubnul. Musíš víc jíst, Garrete. Co dělá máma, že na tebe nedává pozor?“

Seděli tak blízko u sebe, skoro jako pár, až mohl Gabriel myslet jenom na to, jak strašně by si přál se odtáhnout. Přesto povolil ramena a prostě to přetrpěl. Tak jako vždycky, protože Michael si ho úplně pokaždé držel hodně blízko. Byl to taky jeden ze způsobů, jak ho deptal.

„Nesahej na něj, vole. Víš, co to s ním pak dělá,“ uchechtl se Roger. Měl přitom v puse hranolku, která mu trčela ven jako cigareta.

„Je nervózní,“ konstatoval Zach klidně. Nejspíš měl jen pocit, že hrozně dlouho nic neřekl.

„Vždycky je nervózní, když je blízko Michael. Jednou, až se zamiluješ, bude to pro tebe stejný!“ odvětil Roger a vcucel hranolku do pusy.

Pinky vzhlédl od sešitu. „No, ty seš největší milovník!“ pronesl a poklepával tužkou do stolu. „Už jsi jim řekl, jak jsi v létě lezl za tou holkou?“

Tohle Rogera rozvášnilo. Začal vyprávět jednu ze svých idiotských historek o holkách, kterých měl hromadu (historek, holku neměl žádnou) a každá byla skoro stejná. Prostě je jen chtěl dostat do postele.

Gabriel neposlouchal. Pořád koukal na talíř, k ničemu se neměl a doufal, že na něj po chvíli zapomenou. A sotva ho to napadlo – *třeba na mě zapomenou* –, znovu na krku ucítil Michaelův dech. „Jez!“ rozkázal potichu. A tak vzal vidličku, přitáhl si talíř a začal jíst. Nejprve se popral se salátem, protože ten mu připadal nejvíc nechutný. Fakt byl oslizlý, olivový olej za to nemohl. A pak jedl rozmočené hranolky s kukuřicí a žampiony. Nebo rýži s kyselým zelím.

Nebylo to moc dobré, ale dalo se to polknout.

„Zkus i trochu těstovin,“ navrhl Michael a přisunul k němu svůj talíř. „Vidíš, jak se k sobě lepí? Tak se pozná, že jsou ne-kvalitní.“

Gabriel ochutnal a jo, lepily se, ale jinak to bylo docela v pohodě jídlo. Ale tohle byl prostě Michael. Skoro vždycky si dával těstoviny a nikdy mu nechutnaly. Jen ve výjimečných případech, když měl vážně hlad, si koupil hranolky, protože zastával názor, že na nich se nedá nic zkazit.

Asi si je nedává s rajčatovou omáčkou.

Gabriel vlastně ani nepovažoval za divné, že tohle všechno o Michaelovi ví. Věděl toho mnohem víc. Třeba jak voní. Jak zblízka vypadají jeho oči. Jak krčí nos a ztuhnou mu rysy pokaždé, když s něčím nesouhlasí.

Rozhodně podivnější bylo třeba to, že kdyby chtěl, mohl by přímo teď, v tuhle chvíli, Michaela pevně obejmout, schovat hlavu do jeho hrudníku a on by ho nechal. Smál by se, ale ani by se neodtáhl, ačkoliv by pak Gabriela čekalo něco děsně ponižujícího.

Gabriel zkoušel zhluboka dýchat. Zbývalo mu už jen pár posledních soust, ale žaludek začínal protestovat. Navíc mu bylo špatně ze vší té nervozity, což rozhodně nepomáhalo.

Vnímal, že ho Michael pozoruje, proto si nabral další porci hranolek. A pak ještě dvě, než mohl talíř konečně odsunout. Chtělo se mu krknout, ale to by před kluky nikdy neudělal.

„Skvělá práce!“ usmál se Michael a pocuchal Gabrielovi vlasy. „Chceš dojíst i moji porci?“

Gabriel zavrtěl hlavou a polil ho pot z představy, že by do sebe ještě k tomu všemu musel nasoukat těstoviny. „Ne, díky. Mám dort,“ řekl.

„To je pravda. Tak trochu mákni, nebo kvůli tobě nestihnu matiku,“ vzdychl Michael, jako kdyby si tohle všechno snad vymyslel Gabriel.

Roger natáhl nohy před sebe a vyvalil se na židli. „Jaký bylo vlastně tvoje léto? Chyběl ti Michael?“ pronesl. Už dojedl, stejně jako Zach a Pinky, ale nikdo z nich evidentně neplánoval

odejít, dokud nebude chtít Michael. A ten nebude chtít, dokud Gabriel nedojí.

„No, asi nechyběl,“ odsekl Michael, „když mi ani jednou nenapsal. Ale teď už máš moje číslo, tak můžeš napsat kdykoli.“ Měl přitom široce otevřené oči, kterými Gabriela propaloval, a byly tak sebejisté, až z nich šla hrůza. Gabriel před nimi musel uhnout. „Našel sis někoho, Garrete? Tohle léto hodně přálo seznamování, tak doufám, žeš toho využil a nesesedl doma,“ pokračoval. „Musíš se chovat víc společensky.“

Gabriel na podobné věci nikdy neodpovídal, protože věděl, že se to od něj neočekává. Vlastně... Očekávalo se od něj jen to, že tady bude sedět a poslouchat na slovo, aby si z něj mohli dělat legraci a zesměšňovat ho.

Loni, když tohle všechno začínalo, s nimi zkoušel mluvit. Pořád si říkal, že když si ho oblíbí, třeba přestanou být tak útoční. Ale to se nikdy nestalo. A čím víc mluvil, tím horší legraci si z něj dělali. Nakonec zafungovala jen jedna strategie, kterou neměl ze žádné knížky, ze žádného motivačního videa, ze žádného pořadu rádia Věštec, získal ji z vlastní zkušenosti. Musel to vydržet.

Vydržet. Zatnout zuby a vydržet.

Jenže, bohužel, ne všechno šlo vydržet silou vůle. Třeba teď ho začínal zrazovat žaludek. „Už nemůžu,“ hlesl potichu a zkoušel v sobě všechno udržet.

Nebyla by sranda, kdybych Michaela poblíl? Třeba bych mu pak přišel nechutný a raději by se mi vyhýbal. Už nikdy by neměl chuť mi dát ruku kolem ramen a držet si mě blízko. Jenže možná chce, abych se poblíl. Možná je tohle jeho dnešní cíl. Navíc... Ať udělám cokoli, tohle prostě nikdy neskončí.

„Neblázni,“ uchechtl se Michael. „Potřebuješ trochu nabrat. Máš ti s tím pomoci?“

Gabriel pustil vidličku. „Já už fakt nemůžu, začíná mi být blbě.“ Společně s tím pevně sevřel rty, pro případ, že by to přece jen nevydržel. Cítil, jak mu po zádech teče studený pot. A taky cítil, jak na něj Roger a Pinky zírají, zatímco Zach hledí do země.

Michael otráveně vzdychl. Sebral vidličku, ukrojil pořádný kus dortu a poté ji dal Gabrielovi k puse. Čekal. A byl přitom klidný, usmíval se, ale jenom pusou. Oči měl v ten okamžik prázdné, což značilo jedno. Že ho brzo tohle všechno nasere a tu vidličku mu narve do krku.

Jenže Gabriel nemohl jen tak otevřít pusu.

Panebože, já se fakt pozvracím.

„Myslím, že potřebuje podpořit,“ pronesl Michael směrem ke klukům.

„To dáš, Garrete,“ ozval se jako první Roger s úsměvem od ucha k uchu, jako kdyby to byla největší legrace na světě.

„My všichni tady ti věříme,“ pokračoval Pinky. Hlavu si podpíral rukou a čekal s výrazem, že jestli tam takhle bude čekat až do večera, je s tím docela v pohodě.

Zach mlčel, ale jen do chvíle, než na něj Michael významně pohlédl. „Měl bys to sníst,“ řekl nakonec.

Michael spokojeně přikývl a přiblížil vidličku ještě víc ke Gabrielově puse. „Tak? Kluky by taky mrzelo, kdybys šel na odpoledko hladový.“

Tohle byla ta chvíle, a ona přišla vždycky, jen někdy dřív a někdy později, ale přišla, to byl skoro zákon, kdy cítil, jak se mu do očí hrnou slzy absolutního zoufalství. Naučil se je potlačit, takže před kluky málokdy brečel, ale to neznamenal, že neexistovaly. Vlastně bylo snazší myslet na to, že je nesmí nechat téct, než na bouřící se žaludek. Jen díky tomu zvládl otevřít pusu a nechat Michaela, aby do něj postupně narval celý zbytek dortu.

Měl pak v puse sladko a jazyk se mu lepil na patro.

Michael naklonil hlavu na stranu. „Ty to nezapiješ? Nechci zas kritizovat zdejší kuchyni, ale ten dort byl suchej jak podrážka.“ Společně s těmi slovy k němu přisunul mléko. Chemické mléko, ve kterém byly často hrudky, ze kterých se Gabrielovi navalovalo i ve chvílích, kdy toho v sobě tolik neměl.

„Poblíju se z toho,“ vydechl Gabriel a prosebně na Michaela koukl. Jenže moc dobře věděl, že není nic, co by ho dokázalo obměkčit. Pohledy, prosby, slzy a nejspíš ani zvracení.

„No, to nezjistíme, dokud to neuvidíme. Podle mě se jenom podceňuješ.“

Gabriel mléko sebral a našťavaně usrkl, jenže než ho stihl odložit zpátky na stůl, Michael otráveně zavrčel: „Vážně?“ Docházela mu trpělivost, ale i tak byl dneska překvapivě shovívavý a klidný. Přesto bylo jasné, že to hodlá za každou cenu dotáhnout do konce.

A konec znamenal vypité mléko.

„Michaele,“ zašeptal Gabriel potichu, čímž kluky upřímně rozesmál.

„Jo, to je moje jméno,“ souhlasil Michael.

V jídelně už skoro nikdo nezbyl. Jen jedna kuchařka, která utírala výdejní pult, a dva prváci na úplně druhé straně jídelny, kteří se o něčem divoce dohadovali, ale Michaelovu partu vůbec nebrali na vědomí. Gabriel stejně neočekával, že by se našel někdo, kdo by mu pomohl. Pomoc nečekal dokonce ani od učitelů, protože to už jednou zkoušel, ale třídní na něj koukal, jako by byl Gabriel absolutní exot, který by měl být vlastně rád, že se vůbec najde někdo, kdo s ním chce jít na oběd.

A tak to mléko Gabriel nakonec vážně vypil. Bez přemýšlení a hlavně co nejrychleji.

Pinky hned nato okamžitě vstal. „Dneska se to dost protáhlo. Jdu pozdě na výtvarku,“ zamručel.

„A čím je to vina?“ odsekl Roger, skoro jako kdyby se v další vteřině hodlal Gabriela zastávat. Což ale rozhodně neudělal.

Michael taky vstal a poté se zase sklonil. Jednou rukou se zapřel o stůl a tu druhou položil Gabrielovi na záda. „Děkuju, žes mě pozval na oběd, Michaele,“ pronesl milým hlasem.

„Děkuju, žes mě pozval na oběd, Michaele,“ zopakoval Gabriel.

✱

Klečel na zemi s hlavou opřenou o desku záchodu a bylo mu úplně jedno, jestli je to nehygienické nebo nechutné. Kromě žaludku ho příšerně bolela hlava. Jako když je člověk dlouho

ve stresu, který zničehonic pomine, ale tělo je z toho tak unavené, že uvolnění ne a ne přijít.

Odroloval trochu toaletáku a utřel si do něj pusu. Teprve potom vstal. Předtím spěchal, takže mu bylo jedno, do které kabinky vejde, ale teď se proklínal za to, že vybral zrovna tuhle. Ve druhém patře, rohová. S nápisy na dveřích. Teda... skoro každá kabinka měla popsané a počmárané dveře, ale jen sem někdo napsal *Garret je gay!*

Loni na to přišel vlastně docela náhodou, a i když byl nápis *de facto* pravdivý, stejně ho to naštvalo. Chtěl ho přeškrtnat, ale věděl, že tím... Tím by dal Rogerovi záminku napsat to na dveře úplně každé kabinky ve škole, protože... Jo, Roger byl debil a nebylo pochyb, že za tím stojí on.

Stejně jako za nápisem *Cassidy je bůh*.

Spláchl a poté schválně pořádně práskl dveřmi, což mu ale v konečném důsledku vůbec nepomohlo. Došel k umyvadlu, vypláchl si pusu a studenou vodou omyl obličej.

Nějakou dobu na sebe zíral do zrcadla, a to ho znovu nutilo položit si otázku, proč zrovna on.

Na první pohled přece nevypadal jako šprt. Nebyl tlustý, neměl akné, nenosil brýle a chodil úplně normálně oblékaný. Gabrielovi nedělalo nejmenší problém přiznat, že na školu chodí mnohem větší exoti, než je on sám.

Jenže o těch minimálně nekovaly drby, že jsou Michaellem Cassidym posedlí, že ho bláznivě milují a každý večer si nad jeho fotkou honí péro. Což nebyla pravda. Gabriel si nad Michaellem péro nikdy nehonil a rozhodně to ani neměl v plánu.

Nenáviděl ho. Tak strašně, jak jen se lidská bytost nenávidět dá.

To, že si zároveň s tím představoval, že za ním Michael jednou přijde a řekne, že je mu to všechno líto, a pevně ho obejmě, pohladí po zádech a možná mu dá i pusu do vlasů... To s tím nijak nesouviselo. Ani nemohlo, protože o těchhle představách a pocitech nikdo nevěděl. Dokonce ani Gabriel jim nedával mnoho prostoru. Uzamkl je hodně hluboko v sobě.

Navíc ty drby před rokem roznesla právě Michaelova parta. Michael přece musel vědět, že nejsou pravdivé. Jenže i tak stačily, aby Gabrielovi pověsily na záda terč.

Ale možná, že v tom bylo něco víc, něco, co sice nešlo vidět, ale v lidech to i tak probouzelo jejich horší já.

Že to Gabriel neviděl nebo necítil, ještě neznamenal, že to neexistuje.

5 Michael

Vždycky je to nezvyklý pocit, když si z pusy vytáhne chrániče. Ačkoli nasazovat je po takové době taky nebyla žádná sláva.

Jazykem přejede po zubech, které ho bolí, skoro jako kdyby měl rovnátka. Je opřený o skříňky a po zádech mu stéká pot. I z vlasů, takže trochu mžourá, zatímco pozoruje zářivku. A krčí nos, protože v šatně to dost páchne.

Na tréninku musel pořádně máknout. Stehna a zadek ho pálí, a k tomu všemu má pocit, že si vyřval hlasivky. Taky už nikdy nechce vidět trenéra, a už vůbec ne slyšet to jeho: „A pane Cassidy, kapitán jde co? Jde příkladem.“

Sleduje, jak si Roger sundává ponožku a hází ji na hráče s číslem sedm, což je quarterback. Vysoký černovlasý kluk, kterému trenér často říká: „Ještě se trochu natáhneš a protrhneš tou pazourou nebe.“

„Ještě jednou po mně hodíš fusekli a přísahám, že ti ji nacpu do krku,“ pronese quarterback výhrůžně směrem k Rogerovi.

„Teda, Austine,“ řekne Roger laškovně, „ty víš, jak na mě!“

Když už ne Austina, tak Michaela tím rozhodně pobaví.

Kluci mluví jeden přes druhého, sundávají propocené dresy a hrnou se do sprchy. Někteří mají ručníky kolem pasu, ale většina je nahá. Spousta z nich začíná ve stejném týmu třetí rok, takže už se nestydí. Pokud se někdo stydí ukázat péro, tak jak chce pak někoho v plné rychlosti během zápasu sejmout? V týmu mají vlastní měřítka, jak poznat, kdo se pod tlakem sesype.

Zach sedí naproti Michaelovi, sundává si chrániče ramen a vykasává dres z kalhot. Jeho pohyby jsou klidné a pomalé a v obličejí se mu znovu objevuje stejný výraz, který má vždycky, když zrovna není na hřišti.

Michael sáhne pro vodu a napije se. Stříkne si ji i na obličej a za krk, aby se probral, a zatřepe hlavou.

Nemohl tušit, že je trenér bude chtít hned první trénink totálně oddělat. Jo, možná měl o prázdninách víc běhat, jak si původně plánoval, protože při jízdě na motorce se člověk zas tak neunaví. Už teď ale ví, že potrvá jenom dva nebo tři další tréninky, aby se dal dohromady.

„Vypadáš unaveně,“ rýpne si Roger.

Michael se většinou nevzdává a nefňuká, to není jeho parketa. A hlavně vždycky, jakože úplně vždycky, dostane to, co chce. Hodí Rogerovi lahev. „Dones mi vodu, jestli máš energii.“ Odkáše si, protože zní trochu chraptivě.

Pak vstane, s hlasitým zíváním medviděte se protáhne a začne si sundávat dres. Hraje na postu receivera a vyhovuje mu to, i když Roger nejdřív opakoval, že měl být quarterback. Beztak to ale říkal jen proto, že lezl Michaelovi do zadku, a Michael moc dobře ví, že Austin je jako quarterback nejlepší.

„Vohoo!“ zajásá Roger.

Michael na poslední chvíli chytí lahev s vodou. Se smíchem sundá boxerky a nahý sáhne pro ručník – přehodí ho přes rameno. Jde do sprchy a kluci trochu ustoupí, aby měl dost prostoru, protože jestli něco nemusí, tak je to mačkání. Pustí na sebe horkou vodu a nastaví jí obličej. Zahýbe pažemi.

Být receiver má něco do sebe. Naučil se chytat pořádné mrdy.

„Bacha, uhněte,“ cpe se k němu Roger a mydlí si přitom ramena. Mluví nahlas, aby ho bylo přes puštěnou vodu slyšet. A krčí čelo, takže mu je zase krásně vidět jizva. „V sobotu chceme něco podniknout,“ oznámí Michaelovi. „To bys mohl jít taky, ne, když ses na to posledně vykašlal?“

„Připomeň mi, co se stalo posledně.“

„No tak jsem blil do keře,“ odpoví Roger neochotně.

„A ta holka, který ses snažil vykecat do hlavy díru, ti co? Ti nedala.“ Michael úmyslně použije trenérův tón a pár dalších

hráčů, kteří poslouchají jejich rozhovor – jako kdyby se tomu snad mohli vyhnout –, projeví soucitnou spoluúčasť. Začnou se chlámát. „Takže jo, po tom, co jsem propásl tuhle veleúspěšnou akci, bych tentokrát asi jít mohl,“ usměje se Michael pobaveně.

Roger se na něj zaksichtí.

„Ostatní jdou?“

„Pinky určitě, toho jsem se ptal. A Zach... Zachu! Jdeš s náma v sobotu zachlastat.“ Roger záměrně zvolí oznamovací tón a možná se mu i uleví, že může strhnout pozornost na někoho jiného.

„Tak asi jo,“ vykoukne zpoza klučích těl Zach. A pohlédne na Michaela, jako kdyby se ptal, jestli je to dobrá odpověď.

Michael pokrčí rameny.

Roger se rozesměje a předvede něco jako oslavné zavytí. Vleze do vedlejší sprchy, která se uvolnila. „Vezmeš s sebou i svoji holku?“

„Není to moje holka,“ připomene Michael a vzpomene si na Lydii. To, že spolu před prázdninami něco měli, vážně neznamená, že si na něj teď může dělat nároky.

„No, ale přece jste...“ namítne Roger a gestem naznačí orální sex.

Zach na něj kouká trochu znechuceně.

„Nezdá se ti, že se cpeš do věcí, do kterých ti nic není?“ prohodí Michael s úsměvem.

Roger se začne smát ještě víc.

Michael se k němu přidá a působí navýsost pobaveně. „Dvacet babek tomu, kdo Rogera trochu zchladí,“ oznámí nahlas, jakoby mimochodem.

„Co blázníš, vole!“

Několik kluků v čele s Austinem, který ještě nezapomněl na špinavou ponožku, Rogera namáčkne na zeď. Austin je proti němu tak vysoký a mohutný, že by ho tam mohl přidržovat sám, jednou rukou. A je to taky on, kdo sáhne pro sprchu a pustí na Rogera úplně ledovou vodu.

Roger se vzpírá a nadává jim do těch největších debilů na světě, prská a ohání se pěstmi.

„Zas je fakt,“ pokračuje Michael směrem k Zachovi, jako kdyby celá dosavadní konverzace probíhala jenom mezi nimi, „že Lydia má docela hezkou kámošku, takže to s ní možná ještě zkusím. Musím si to promyslet.“

„Všechny holky, se kterými ses kdy bavil, měly hezké kámošky,“ pokrčí Zach rameny. A pak při pohledu na Rogera: „Škoda, že tady není Pinky. Tohle by ho fakt bavilo.“

„Jestli si chceš skočit pro mobil a natočit to, kluci určitě počkají.“

„Michael!“ štěkne Roger napůl našťavaně a napůl pobaveně. „Mrznou mi koule.“

Michael se směje a užívá si pohled na bezbranného Rogera. Ne že by ho bezbrannost vyloženě rajcovala, ale Roger bývá bezbranný zřídka, a navíc je to přesně ten typ, kterému je jednou za čas třeba připomenout, že se mu nějaká nepříjemnost může stát prakticky kdykoli.

Třeba když Michael chce.

Veškerá potráninková únava někam odplouvá a Michael myslí na odpoledne, až se půjde projet. Když sebou hodí, stihne se stavit v restauraci pro těstoviny. Taková předběžná odměna za to, co ho ten den ještě čeká.

✱

Rád si čas od času vypláchne hlavu. A někdy to pochopitelně trochu přežene, naposledy před několika měsíci, když Pinky slavil narozeniny.

Ta akce Michaelovi opravdu hodně utkvěla v paměti, a to ze dvou důvodů. Zaprvé se ztřískal tak, že nevěděl o světě, což si jeho mozek uložil jako velké prázdno, chybějící okamžiky v kartotéce života. Zadruhé ho máma našla ležet v předsíni (Michaela, ne jeho mozek) a úplně ji nepotěšilo, když si ji spletl s jednou spolužačkou a řekl: „Odpal.“

No jo, řekl své mámě *odpal*, tak co čekal?

Zašklebí se na sebe do zrcadla. Má na sobě bílou košili, dokonale vyžehlenou, a zrovna si váže windsorský uzel. Tohle je jeho trest. Pravidelné návštěvy divadla v naškrobených hadrech.

Máma mu tenkrát totiž dala na výběr. Buď bude rok bez motorky, nebo bude doprovázet jejího starého otce na divadelní představení. Pro ni to představovalo kompromis a vlastně i chytrý způsob, jak sehnat pro otce, na kterého poslední dobou neměla čas, bezplatný doprovod. Bylo to taky mnohem efektivnější, než kdyby na Michaela křičela. Pro něj je totiž motorka všechno. Svoboda, možnost dostat se kamkoli, poznávání světa a taky něco, čím se od ostatních liší.

Jakmile tedy pochopil, že to máma myslí vážně, neváhal ani vteřinu. Takže od té doby viděl Romea a Julií (hned dvakrát), Hamleta, Večer tříkrálový, Zimní pohádku, Cyrana z Bergeracu, Divokou kachnu, Eylofa, Médeu a pár dalších, jejichž názvy už si zpětně nedokáže vybavit. Navíc si užil návštěvu všech divadel ve městě, hned několikrát, ačkoli dědek nejvíc upřednostňuje to nejsnobáčtější.

Učitel literatury by se zbláznil nadšením, kdyby věděl, že jeho osmnáctiletý student tráví tolik večerů v divadle.

Přitom Michael mohl říct o všech těch představeních ve finále jenom jednu věc: že to k smrti nesnáší. Předtím ho nikdy nenapadlo, že ho může divadlo tolik vytáčet, když má tak moc rád filmy. Vždyť se to zas tak neliší, ne? Jde o převyprávění nějakého příběhu. Ale divadlo Michaelovi vždycky připadalo moc přehnané, moc ukřičené, moc nekonečné.

Když dováže kravatu, vytáhne ze skříňe tmavě modré sako, které mu ladí k očím. Ne že by chtěl, aby mu to slušelo, ale dědek je starý elegant a na oblečení si potrpí. Kdyby Michael dorazil v mikině, bral by to jako jasnou provokaci, a tím spíš máma.

Na iPhone zkontroluje čas. Měl by sebou hodit, protože přijít pozdě do školy je jedna věc, ale vyzvednout dědka později, než byli domluveni, věc druhá.

Jakkoli je Michael odvážný, tohle si nejspíš *nelajsne*.

Peněženku vrazí do zadní kapsy kalhot, vyjde z pokoje a v rychlosti seběhne schody. Máma sedí v kuchyni u jídelního stolu, oblečená v jedné z jeho mikin – to občas dělává, když se jí nechce chodit do patra, že sebere jednu z těch, které se válí u věšáku –, a zaujatě pročítá nějaké dokumenty. Takhle z dálky to vypadá jako zdravotní záznamy jejích pacientů, které by si domů správně nosit neměla.

Když Michael nakoukne dovnitř, máma zvedne hlavu a posune si brýle na nose. „Vypadáš dobře. Můžeš si vzít moje auto, jestli nechceš porsche.“

„Počkej,“ zarazí ji Michael pobaveně. „Vážně jsem teď slyšel: *Jestli nechceš porsche?* Jako vážně?“ Kdyby si mohl vybrat, jel by sice na motorce, ale porsche je vlastně druhá nejlepší možnost. Navíc si nedovede představit, že by dědek seděl za ním a držel se ho kolem pasu, ačkoli by to bylo určitě dost vtipné.

„No dobře.“ Máma nakrčí nos. „Volal tvůj otec, prý se vrátí později, než plánoval. Jednání se protáhlo.“

„Třeba se rozhodl zůstat v Asii. Našel si tam nějakou ženskou a učí se vyrábět saké,“ pronese Michael napůl jako žert, napůl vážně, protože u táty člověk nikdy neví. Ne že by mámu opustil, ale že by začal dělat nějakou naprosto zvláštní činnost, o které nikdy předtím nemluvil. Třeba pěstování citrusů. Což v minulosti zkoušel asi tak dvakrát a výsledkem byla jedna scvrklá limeta.

„Chlapče, tak toho se vážně nebojím, že by si tvůj otec někoho našel,“ zavrhne to máma se smíchem. „Jsi hezký a vtipný po mně.“

✱

Klíčky hodí poslíčkovi a zkontroluje, jestli má lístky a telefon. Při pohledu na honosnou budovu divadla se neubrání povzdychu. Počká, až se dědek vyškrábe do schodů. Rámě mu nabídl snad úplně poprvé, když sem spolu šli, a on to přezíravě odmítl, skoro jako by ho Michael svým návrhem urazil.

Přitom se pokaždé šine nahoru jako šnek. Šnek v saku za tři tisíce dolarů.

Má řídké bílé vlasy, pečlivě učesané (hřebínek nosívá s sebou), a kolem očí a rtů hluboké vrásky, ačkoli se skoro nikdy neusmívá. Michael u něj za život vlastně viděl jenom dva výrazy. Hodnotící, ten se objevuje při pohledu na jiné lidi, a taky uchvácený, který patří výlučně divadlu. Několik desítek let byl primárem na kardiologii, stejně jako jeho dcera, Michaelova máma.

A Michael má pocit, že měl spíš studovat divadelní vědu, ale nikdy se na to nezeptal.

„Všechno v pořádku, dědo?“

Dědek krátce přikývne. Spodní knoflík saka má rozepnutý, přesně jak se sluší na člověka z vyšší třídy. „Dnes sis uvázal kravatu téměř bezchybně, Michaele.“

„Děkuju.“

Dál jdou mlčky, nejdřív po mramorové podlaze a potom po červeném koberci, který tlumí jejich kroky. Starý pán možná lituje, že nemá jiného vnuka, než je Michael, a Michael se snaží zakrýt, jak moc je z dnešního večera otrávený.

Dědek si samozřejmě nikdy nestěžoval, že by se Michael choval nějak nepřístojně, a nikdy se ani nezeptal, proč s ním chodívá pravidelně do divadla. Možná tuší, že to není dobrovolné.

Nicméně Michael by si zase nikdy nedovolil být k němu hrubý nebo ohodnotit některou z her slovy *sračka*. Představa, že by s ním pak máma chtěla řešit jeho chování, se mu nijak zvlášť nezamlouvá.

Usmívá se, zatímco čekají u baru (dědek si pravidelně dává drahé brandy), ale jeho oči zůstávají chladné. Sám požádá o grepový fresh, i když by uvítal něco ostřejšího. Třeba by to pak bylo snesitelnější.

Usednou ke kulatému stolu a ani jeden z nich nemluví. Na zdi visí velký plakát Dona Quijota a jeho věrného oře. Michael si ten plakát bez zájmu prohlíží a v myšlenkách je někde hodně daleko a jede aspoň sto osmdesát.

Dědek pomalu upíjí z broušené sklenky a ruce má proťkané žilami. Ani trochu se mu ale netřesou, možná by ještě zvládl operovat. Sedí rovně a nehrbí se, ačkoli jeho věk by k tomu sváděl – a Michael tím pádem taky sedí rovně a nehrbí se. V pravidelných doušcích upíjí grepový džus. Vždycky, když je takhle blízko, připadá mu, že cítí starobu, kterou nepřebije ani drahá kolínská. Pohledem spočine na dědkových vráskách a je rád, že je mladý a že ho spousta věcí ještě čeká. Stárí je snad jediná věc, která ho děsí.

Ztrácet sám sebe. Chodit pomalu do schodů.

„Jaký máš prospěch, Michael?“ padne obvyklá otázka.

„Dobrý. Lepší průměr. Včera jsem dostal v angličtině běčko z písemky.“

„A tvoji přátelé?“

„Mají se dobře. V sobotu jdeme... na výlet.“

Dědek přikývne a jeho bledě modré oči odráží únavu. Jsou vlastně stejné jako Michaelovy, akorát je překrývá tenký závoj. Jako by byly v mlze.

Michael taky přikývne.

Dědek se napije.

Michael se taky napije. Pohledem nenápadně zkontroluje nástěnné hodiny a poklepává nohou. Myslí na sobotní chlastačku. Myslí na to, jak krmil Garreta dortem a Garret odvracel hlavu a přitom byl v obličeji úplně rudý, jako kdyby to všechno bylo nějaké velké ukrutné shakespearovské drama.

Dědek dopije.

Michael taky dopije. A pak jdou bok po boku do sálu.

„Don Quijote je jedním z nejslavnějších španělských románů,“ pronese dědek zničehonic do ticha. Na Michaela se nedívá, takže ho možná ani neregistruje a mluví sám pro sebe. „Je to rozpor mezi skutečností a iluzí. Don Quijote je člověk, který se snaží dosáhnout nemožného. Odtud rčení boj s větrnými mlýny. Tak je označována zbytečná snaha nebo nerovný boj. Každý člověk svádí svůj boj. Každý člověk bojuje s někým, s kým nemůže vyhrát.“

„Vždycky můžeš vyhrát,“ pokrčí Michael rameny, aniž by o tom nějak zvlášť přemýšlel. Jak jdou, tak zakloní hlavu a vidí jejich odrazy na zrcadlovém stropě. Jsou jako z plakátu na mláďa a stáří.

„Michaele,“ promluví dědek tentokrát přímo k němu a na jednou má podobně uchvácený výraz jako ve chvílích, kdy sleduje nějaké obzvlášť zajímavé představení. „V tom se ovšem mýlíš.“

Rozejde se dál do sálu a Michael nechápavě hledí jeho směrem. Na světě asi není člověk, se kterým by toho měl společného méně. Mohl by pozvat do divadla kteréhokoli jiného důchodce a konverzace by byla úplně stejná. Plytká.

Ale co mu má Michael říct? Dal jsem touchdown a o víkendu jdeme chlastat? Asi těžko.

Přes data napíše do společné konverzace #divadlo.

RIP, pošle téměř okamžitě Pinky.

6 Gabriel

Pátek byl jeden z nejlepších dnů.

Zaprvé se blížil víkend a víkend znamenal dva dny bez školy, a dva dny bez školy logicky znamenaly dva dny bez Michaela a jeho party.

Takže dva dny bez ponižování.

Zadruhé neměl odpolední vyučování a mohl tak nepozorovaně vyklouznout z budovy, zatímco se vydávaly obědy.

Zatřetí to byl jediný den v týdnu, kdy nehrozilo, že na chodbě potká někoho ze třetáků, protože ti měli hodiny v dolních patrech, zatímco Gabriel se pohyboval pouze ve čtyřce. Mohl tím pádem chodit po chodbách, aniž by se musel ohlížet přes rameno. Nebo si o přestávce dojít v klidu na záchod a nemít přitom strach, že ho někdo zahlédne a napadne ho z *legrace* jít za ním a pak třeba celou dobu bušit na dveře kabinky.

Tím pádem dávalo smysl, že měl celý pátek vážně dobrou náladu. Po poslední hodině zůstal ještě pár minut v nejvyšším patře, aby měl jistotu, že až půjde ke skříňce, všichni už budou na obědě, takže tam nikoho, jeho, nepotká. Došel proto k automatu na konci chodby a koupil si čtvery balíčky čokoládových lentilek, které měl nejraději. A nikde jinde se nedaly sehnat.

Zrovna je schovával do batohu a chtěl vytáhnout sluchátka k mobilu, když uslyšel kroky. Bylo velmi nepravděpodobné, že by šlo o Michaela nebo někoho z jeho party, ale Gabriel přesto cítil, jak se mu roztřáslý ruce.

A zastavilo srdce a polil ho studený pot a zdřevěněly mu nohy a obrátil se mu žaludek...

Tyhle stavy nenáviděl a bez ohledu na to, kolikrát si řekl, že příště to bude jiné, nakonec byl vždycky úplně stejně vyděšený.

Naštěstí ho nejlepší den v týdnu nehodlal zradit, a tak zpoza rohu vyšel kudrnatý kluk, kterého Gabriel potkal první školní den. Teddy. Teddy, který měl úsměv od ucha k uchu, mikinu kolem pasu a náruč plnou knížek. „Ahoj!“ zavolal okamžitě, když si všiml, že není sám.

Gabriel se otočil, skoro jako kdyby čekal, že za ním někdo stojí. Ale kromě automatu měl za sebou už jen dveře do učebny D9 a zeď, proto znovu pohlédl na Teddyho s tím, že ten pozdrav vážně patřil jemu. Což byl jednoznačně zvláštní pocit, jelikož mu už hrozně dlouhou dobu tady na těch chodbách nikdo neřekl přátelské, vlastně docela obyčejné *ahoj*.

„Ahoj,“ odpověděl.

„Mohl bys, prosím...“ začal Teddy a přitom zkoušel bradou ukázat na knihu pod paží, která mu pomalu vyklouzávala. Byla to encyklopedie válečných zbraní.

Gabriel ji chytil a poté pomohl Teddymu položit na lavičku i všechny ostatní.

„Uff, díky. Asi jsem si jich půjčil víc, než jsem schopný po-brat,“ zavtipkoval Teddy. Nebo to alespoň jako vtip znělo.

Gabriel na to nic neřekl, jen přikývl a pohledem v rychlosti přeletěl tituly knížek. Všechny se nějakým způsobem týkaly historie, jen vždy trochu jinak. Jedna popisovala studenou válku, druhá zánik dinosaurů a úplně nahoře ležela bichle s názvem *Historické milníky 20. století*.

„Baví mě historie,“ vysvětlil Teddy, když si uvědomil, kam Gabriel kouká. „Jednou bych ji chtěl učit. A tohle je jen pár knížek, které jsem zatím nečetl, protože je u nás v knihovně neměli. Jakože to ale není nic divného, protože tam bylo pět a půl knížek a z toho těch pět byly romány pro ženy. Já proti románům nic nemám, moje máma je četla všechny a některé jsou prý moc dobré, ale copak je takový problém mezi ně zařadit i něco pro ostatní?“ Teddy rozhodil frustrovaně rukama. Hned nato se ovšem celý rozzářil. „Ale to už je teď jedno. Konečně jsem na střední a mám přístup do školní knihovny, která je prostě skvělá!“

Gabriel se usmál a přikývl. Opět netušil, co na to všechno říct. Tak dlouho s nikým mimo rodinu nemluvil, že nejspíš zapomněl, jak to funguje.

„Promiň, hrozně melu. Já jen... Mám z toho velkou radost a zdá se, že u mě ve třídě není nikdo, kdo by mou posedlost sdílel, takže... Nemáš náhodou rád historii?“

Gabriel zakroutil hlavou. „Nijak zvlášť,“ pronesl, a když viděl zklamání na Teddyho obličeji, ukázal na jednu z knih. „Ale tuhle jsem loni četl. Kvůli referátu. Vybral jsem si historii Egypta, protože mi přijde fakt zajímavá. A ne proto, že bych byl blázen do Kleopatry nebo tak.“

V Teddyho očích se okamžitě objevilo nadšení. „No že jo? Egypt je boží, nejen kvůli Kleopatře a pyramidám. Je tam toho mnohem víc. Jednou do Egypta rozhodně pojedu. Jakože já plánuju jet skoro všude, ale kdybych měl udělat seznam, byl by Egypt hodně vysoko. V první desítce určitě. Možná v pětce, to by záleželo na ročním období, protože jet do Egypta v největších vedrech asi není dobrý nápad.“

S tím nemohl Gabriel nesouhlasit. Vlastně ani neměl důvod, protože o cestování do Egypta zase tolik nepřemýšlel. A tak přikývl.

„Já zas hodně mluvím. Ach jo,“ vzdychl Teddy, ale pořád měl pusku od ucha k uchu. Jako kdyby byl ten nejšťastnější člověk na světě, což bylo...

Gabriel na něj chvíli mlčky zíral.

... otravné.

„To je v pohodě. Se mnou moc lidí nemluví,“ řekl nakonec Gabriel upřímně.

Teddy nakrčil čelo. „Fakt? Jak to? Vždyť jsem tě viděl v jídelně sedět s kapitánem fotbalového týmu. A ten je oblíbenější? Teda mně to tak aspoň přijde. Holky od nás ze třídy jsou do něj úplně zblázněné. A taky do toho jeho kamaráda, co furt něco kreslí.“

„Pinky,“ zamumlal Gabriel potichu, protože na nic dalšího reagovat nechtěl. Ale bylo to k smíchu, ne? Že myslel...

Oblíbenej. Myslí, že jsem oblíbenej. Oblíbenej. Já. Myslí, že s nimi sedím dobrovolně. Že je Michael Cassidy můj kamarád. Že prostě jen tak přijdu do jídelny, vezmu tác, naberu jídlo a jdu si sednout k jejich stolu. Sám od sebe. Někdo v téhle škole žije v představě, že patřím do jejich party.

To je tak... k smíchu, ne?

Teddy okamžitě přikývl. „Jo, to je on. Mimochodem, to je dost divné jméno. Fakt se tak jmenuje?“

„Ne, je to jen přezdívka.“

Nastalo krátké a možná trochu trapné ticho.

Gabriel přitom zíral na špičky bot a uvažoval, jestli existuje ještě něco pitomějšího, než být nervózní před klukem z prváku. Který ho ještě navíc považoval za člena Michaelovy party.

Oblíbenej. Panebože.

„Hele,“ promluvil nakonec Teddy nadšeně, jako kdyby ho zrovna napadla nejlepší věc na světě. „Co kdybychom spolu někdy něco podnikli? Můžeme zajít do kina, nebo... Rád chodím do muzeí, ale to nemusíme, pokud nemáš muzea rád. Taky mám rád jednu kočičí kavárnu a párkrát jsem byl na horolezecké stěně. Nejsem v tom kdovíjak dobrý, ale naposledy jsem zvládl vylézt na středně obtížnou stěnu. A taky mám rád mekáč. Ale jsem ochotný zkusit i něco nového.“ Sotva domluvil, kousl se do spodního rtu a trochu naklonil hlavu na stranu, jako kdyby přemýšlel, jestli to náhodou nepřehnal.

Gabriel se navzdory nervozitě usmál. „Kino, kavárna, muzeum i ten mekáč zní fajn. Zcela upřímně... Jít na horolezeckou stěnu a ukazovat ti, že nemám žádnou fyzičku, se mi moc nechce.“

„Super,“ vydechl Teddy uvolněně. „Protože jsem to navrhl jenom proto, kdybys byl spíš na sport.“

Ne že by Gabriel na sport nebyl. Tak třeba ho bavil fotbal. Hrával ho na základce a měl dojem, že mu celkem jde, ačkoliv věděl, že jakmile dospěje, bude se z něj postupně stávat průměrný, nijak výjimečný hráč. Ale to nevadilo. Vždycky to pro něj byla hlavně zábava.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Klukovina***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.